

Nablus i Israel er scenen for selvmordsbombere og soldater. Men det er også byen, hvor An Najaf universitetet uddanner journalister.

Bunker Explorer side 20 & 21

Portrætmeisteren Ricky John Molloy deler ud af sine erfaringer

Midtersiderne

Mediernes bryllup

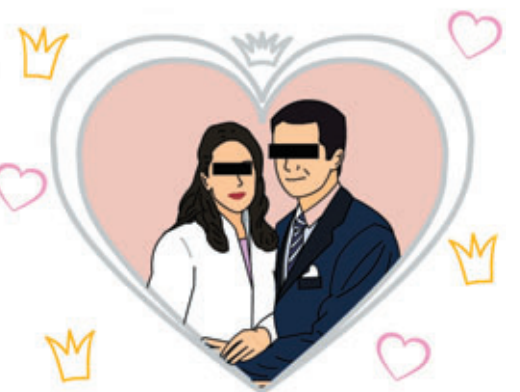
Fredag den 14. maj står den på sommerfugle i maven til et ualmindeligt brudepar og en hel mediebranche. Branchen har stået klar i månedsvis for at give den bedste dækning af det kongelige bryllup, men internt er der rygende uenighed: Hvad er den bedste dækning, og hvornår har vi fået nok? Ingen mener dog, at de selv er i farezonen for at oversvømme deres eget

medie med brudekjoler og gæstelister. Jyllands-Posten og Politiken sender stafetten videre til DR1 og TV2 med beskyldninger om en dækning på grænsen til det kvalmende, men det vil public service-kanalerne slet ikke høre tale om. De forsvarer uden at blinke over 40 timers bryllups-tv på en enkelt uge.

Og hvad hvis der bliver fundet en-

degyldigt bevis for liv på Mars, Britney Spears dør af en overdosis eller Al-Qaeda slår til igen - på samme dag som brylluppet? Vil brudeparret stadig være tophistorie den følgende dag? Illustreret Bunker undersøger, hvad der skal til for at vippe Frederik og Mary af forsiden.

Side 6 & 7

Oh lykke... ...Oh mediehyseri

Det er da bedårende. Vores kommende konge og dronning smedet sammen i kærlighedens hellige tosomhed for evig og altid. Den ultimative kærlighedshistorie – dansk kronprins møder australsk skønhed - udmønter sig i den ultimative kærlighedserklæring for øjnene af en betaget verden med den danske befolkning som begejstrede tilskuere på første række. Århundredets bryllup er lige oppe over. Det er og bliver storslået, romantisk, folkeligt, eventyrligt, og måske lidt for meget...

2000 journalister er blevet akkrediteret til selve bryllupsdagen. Totusinde! - hvis eneste opgave bliver at smøre en hel farvelade af royal lykke ud over tv-sendeflader og avis-spalter, så de hungrende 'nyhedsforbrugere' kan følge med i, hvem der er hvem, hvad de har på, hvad de spiser, hvad blomsterne på bordet foran dem hedder – og vigtigst af alt, følge hvert sekund, hvert kys, hvert skridt på Frederik og Marys store dag. Magien skal indkapsles og serveres på et diamantbesat sølvfad.

Men helt ærlig, 2000 mod 2, det er næsten feje hold. Specielt overfor modtagerne. Den kritiske besker kan kun skræmmes over alle de andre historier, der IKKE bliver bragt videre. For vanviddet begrænses jo ikke kun til selve bryllupsdagen. I de sidste mange dage og måneder har medierne været oversvømmet af kongelig kærlighed ned til mindste petitesse. Som for eksempel da DR 1 i en timelang optakt til brylluppet spurgte Københavns biskop, Erik Norman Svendsen, om han synes, at valget af hans kirke var klogt. Manden svarede ja. Wow – sikke en overraskelse! Men denne overflod betyder automatisk en frasortering af andre, måske vigtigere, nyheder. Bagsiden af en fortryllende medalje.

Men ok, mod vores egen navle vi må skue. Vi faldt i... Brylluppet på forsiden, to fulde sider inde i avisen med 'Frede og Mary' og så lige en short story om en bryllupskampagne på hjul, en bagside og en royalistisk klumme. Av. Og vent bare til I ser, hvad der kommer i næste nummer, når man skulle tro, at absolut ALT om det bryllup var fortalt!

God læselyst!

ib@mail.djh.dk

Short Story: Et koncept, hvor vi lader fotografer fortælle en kort historie i billede og tekst. Alle interesserede opfordres til at indsende det gode billede samt en kort historie. Skriv til nissen@mail.djh.dk eller balslev@mail.djh.dk

Royal Trucker

Tekst og foto: Casper Balslev

Landsbyen Filskov får royalt besøg, når Bjarne Knudsen kører igennem byen i sin lastbil. Han siger selv, at han ikke er royalist. Alligevel har han fået sin lastbil udsmykket for 60.000 kr. med portrætter af Kronprins Frederik og Mary Donaldson.

IB søger ny redaktion

Avisen søger 1 chefredaktør, 2 redaktører, 3 kreative layoutere og 2 billedredaktører.

Du skal elske lunken automatkaffe, doven pizza og artikelnørderi til langt ud på morgenen.

Du skal turde konfrontere skolens ledelse med deres manglende visioner, afsløre dine medstuderende, når de snyder til eksamen og kritisere mediebranchen, når det bare ikke er godt nok.

Til gengæld er det brandsjovt, og du får dit eget kontor, hvor næsten alt er tilladt!

Er det bare lige dig, så mail en ansøgning til ib@mail.djh.dk med lidt om, hvad du gerne vil lave (nyheder, feature, dyrebilleder eller horoskoper) SENEST ONSDAG DEN 19. MAJ.

Spørg om alt, hvad du har lyst til på ovennævnte epostadresse, eller når vi mødes på skolen.

illustreret bunker

danmarks journalisthøjskole
olof palmes allé 11 8200 århus n
telefon 8944 0490
ibunker.dk
ib@mail.djh.dk
2219 0078

redaktionen

ketil alstrup (ansv.) alstrup@mail.djh.dk
rikke marie dahl dahl@mail.djh.dk
sofie ahlgren sofie@mail.djh.dk
otto lerche lerche@mail.djh.dk
jesper zolek bulow@mail.djh.dk

billedredaktører

mads nissen nissen@mail.djh.dk
casper balslev balslev@mail.djh.dk

netredaktør

kasper jessing jessing@mail.djh.dk

vel vidende

velvidende@mail.djh.dk
steffen slumstrup
nicolai cosedis
sarah nathalie alexandra lichtenstein kaarsen

stud.århus-ansvarlig

mille m. christensen mille@mail.djh.dk

layout

kasper jessing(djh)
mette mørk (djh)
kitt flarup (djh)
turi meyhoff (djh)
&
inhouse graphic www.ihg.dk
christoffer flindt gotzehe

illustrationer

soren hebsgaard

forside illustration

www.emu.dk

trykkeri

trykcentralen, viby 8628 4866
oplag 2000
illustreret bunker uddeles til studerende og ansatte på djh samt til praktikanter og redaktioner på praktikpladserne og på sdu og ruc

citater, billeder og andet materiale fra bladet må kun bringes med udførlig kildeangivelse

udgivelse

15. maj 2004

forsidefoto

ricky john molloy

Fjernadgang til InfoMedia på vej

Illustreret Bunker kunne i februar og marts afsløre store prisforskelle mellem DJHs og SDUs årsaftaler med InfoMedia. Ifølge InfoMedias kontraktoplæg for 2004 skulle DJH målt i forbrug betale 70 procent mere end SDU. Det oplæg har InfoMedia nu trukket tilbage

Af Peter Hammer

Tirsdag den fjerde maj satte Kim Minke endelig sin underskrift på den omdiskuterede 2004-kontrakt med InfoMedia. Forud løber flere måneders forhandlinger med fronterne hårdt trukket op; på den ene side har DJH krævet en afklaring af Infomedias driftsproblemer, spørgsmålet om fjernadgang – det vil sige, at de studerende får adgang til InfoMedia hjemmefra – og sikkerhed for en fast og rimelig pris fremover. På den anden side har InfoMedia krævet en markant prisstigning og en underskrift blot for ikke at afbryde DJHs tilslutning til InfoMedia.

Særligt hensyn til journalistuddannelser

InfoMedia indfører nu en ordning, der fra 2006 skal give videregående uddannelser en rabat på 85 procent i forhold til deres faktiske forbrug i prislistepriser. Siden Illustreret Bunker tog hul på sagen i februar, har InfoMedia besluttet at strække

sig yderligere:

"(...) Der er specielle forhold, der gør sig gældende for journalistiske uddannelser, hvorfor vi vil tilbyde dem en fremtidig rabat på 90 procent," skriver DJHs kontakt, Hans Henrik Kragh-Nielsen, i et brev til Kim Minke 29. marts. Det er imidlertid ikke godt nok til DJH.

"Vi kan som offentlig institution med dalende bevillingsniveau næppe binde os til jeres forretningsmodel med forbrugsstyret betaling. Vi har i realiteten ikke mulighed for at styre forbruget," svarer Kim Minke.

I øvrigt er søgning fra mac-computere ikke særlig nøjagtigt. Det giver flere søgeresultater og dermed et større forbrug. Det for de studerende helt grelle problem er, at InfoMedia giver forskellige søgeresultater afhængigt af, hvilken browser, der benyttes.

DJH har afventet en afklaring af disse problemer og derfor ikke underskrevet kontrakten – før nu. Som Kim Minke skrev:

"Jeg behøver ikke udmale

de pinlige situationer, det giver, når undervisere og censorer vil kontrollere en studerendes research og så tilfældigvis bruger en anden browser end den studerende."

DJH får ret

Argumentet holdt, DJH får sin vilje, og de studerende får fjernadgang. DJH tilbydes status quo, så 2004-prisen bliver den samme som for 2003, dog med en standard indexstigning på 1,9 procent. InfoMedia afstår dermed fra den ellers krævede stigning på 50 procent, hvis DJHs studerende skulle have adgang til InfoMedia hjemmefra. Eneste betingelse er, at InfoMedia har ret til genforhandling, hvis DJHs reelle forbrug overstiger 2,6 millioner kroner – det anses for usandsynligt.

Tilbage er der blot at råde de studerende til at dobbelttjekke deres research, så længe søgningerne er behæftet med så stor usikkerhed.

hammer@mail.djh.dk

OG ARGUMENTET UNDERBYGGES JO AF
POLITIKEN DEN 17. APRIL OG I
ET FJERE SIDERS TEMAZ I Berlingske Tidende
MENS GN IKKE FOR KLOG KLUMME I
MORGENAVISEN JO RULDESTÆNDIG HARVE
Jyllands-Posten MISFORSTÅET KONCEPTET ..
.. JA, OG Ekstra Bladet KOM OGSÅ GODT
OMKRING DET -
OG SÅ TOG LIXEN JO FOR ALVOR FAT OG ...

Nu kan SDU'erne ikke længere dunke os i hovedet med deres Infomedia-fordele. Fjernadgang til avisdatabase er på vej til Århus!

Fakta

DJHs forbrug 2003	2.321.429 kr.
Kontrakt 2003	200.000 kr.
Oprindeligt tilbud 2004 inkl. fjernadgang	300.000 kr.
Kontrakt 2004 inkl. fjernadgang	204.000 kr.
Forbrugsramme for 2004	2.600.000 kr.

InfoMedias priser

Fastprisaf tale 10.000 kr.

Der indgås aftale for et år ad gangen, og abonnementet betales forud. I første års fastprisaf tale er indeholdt en klausul, som giver InfoMedia ret til at genforhandle aftalen inden for det første år, såfremt forbruget overstiger 15.000,- kr. Fastprisaf taltalen for det efterfølgende år beregnes på grundlag af det seneste års forbrug med udgangspunkt i nedenstående stykpriser. Dog er minimumsprisen for en årlig fastprisaf tale 10.000,- kr.

Forbrugsaf tale	
Opkaldsaf gift (login pr. døgn)	12,50 kr.
Søgeresultat (pr. stk.)	1,50 kr.
Artikel (pr.stk.)	15,00 kr.

Priserne er eksklusive moms og opstartsgebyr.

KORT NYT

DICAR navneleg

Det selverklærede 'excel-mekka' DICAR, der med sin computerstøttede og undersøgende journalistik har base her på skolen, har ændret navn til... ja, DICAR. Det lille kuriosum af en navneleg skyldes, at der var få, der vidste, hvad DICAR - Danish Institute for Computer Assisted Reporting - i virkeligheden stod for. Så nu har de skiftet navn til Danish International Center for Analytical Reporting - DICAR. Same same, but different!

/zölck

Indbrud på DJH

To søndage i træk har der været ubudne gæster på skolen. 25. april blev der stjålet tre bærbare computere fra kontorer på 200-gangen, blandt andet to fra Illustreret Bunkers kontor. Også den 2. maj var der indbrud, hvor CFJE i den nye tilbygning dog slap med skrækken og nogle smadrede ruder. Deres computere var nemlig smart nok fastgjort med sikringswirer.

Banjo Kim fra Maskintjenesten oplyser, "at det for fremtiden er en god idé at trække gardinerne for eller lukke persienerne, når man forlader sit kontor, da vi fra Tv-overvågningen ved, at tyvene går og ser ind af vinduerne, efter noget de kan bruge." Specielt bærbare computere og fladskærme er i høj kurs.

/zölck

Optagelseprøve

Har du optagelsesprøvet dig selv? Selvom du er kommet ind og er godt i gang med din journalistuddannelse, kan du prøve den nye optagelsesprøve, der blev afholdt lørdag den 1. maj.

Antal prøvedeltagere:

Journalist: 678 (889 tilmeldt)

Fotojournalist: 44

Kun to forlod prøven, og 20 benyttede sig af optagelsesprøvens nye mulighed: At fortsætte i hånden, når computeren går ned.

/lerche

Mange og bedre journalister

Trods stigende arbejdsløshed vil Dansk Journalistforbund ikke kæmpe for at skære i optaget på journalistuddannelserne. Formanden, Mogens Blicher Bjerregård, vil i stedet højne kvaliteten af uddannelserne. De nye journalister skal have mere skoletid og dermed mindre praktiktid i bagagen, og de skal være dygtigere på flere felter – flermedialitetstrumpeten trutter igen.

/lerche

2003: Underskud i kantinen

Kantinen fik for få kroner i kassen sidste år. Beretningen fra Kantinen viser, at de økonomiske stramninger på DJH giver genlyd helt ind i skolens madsal, hvor færre kursister og ekstra pensionsudbetaling til personalet har resulteret i underskud. Lige nu undersøger man, om Kantinens drift er konkurrencedygtig.

/lerche

Snart kandidater fra Journalisthøjskolen

Cand. jour., cand. public. eller cand. comm.? Titlen ligger endnu ikke fast, men DJH og Århus Universitet har indledt samarbejdet om en kandidatuddannelse i journalistik. De studerende skal komme fra både universitetet og Journalisthøjskolen

Af Maria Frahm

Hvis du drømmer om en kandidatgrad i journalistik, er det ikke længere nødvendigt at valfarte til SDU, RUC eller udlandet. Hvis alt går efter planen kan Danmarks Journalisthøjskole og Aarhus Universitet i fællesskab tilbyde en toårig kandidatuddannelse i journalistik fra september næste år.

Ny indgang til journalistik

De studerende, der optages på kandidatuddannelsen, kan både være dimittender fra DJH og bachelorer fra Aarhus Universitet.

Rektor på DJH, Kim Minke, forestiller sig, at der vil blive tale om to forskellige linjer med omtrent 25 studerende på hver.

"Der vil være et spor med de studerende fra journalistuddannelsen, som kommer til at få videnskabelig metode og mulighed for en akademisk specialisering, og et spor for de universitetsuddannede bachelorer, der vil få traditionelle journalistiske håndværksfag."

I følge Kim Minke vil det være på dette punkt, uddannelsen kommer til at adskille sig væsentligst fra kandidatuddannelsen på SDU.

Specialiseret journalist

"En mulighed for at specialisere sig inden for et særligt fagområde."

Det er måden, som de studerende skal opfatte det nye tilbud på, i følge Kim Minke.

Det kan eksempelvis være inden for felter som kultur, Mellemøsten eller et samfundsvidenskabeligt fag. Hermed får den studerende en chance for at give sin uddannelse en akademisk toning.

Det er i det hele taget den slags journalister, der mangler ude i virkeligheden, mener rek-

toren.

"DJH-modellen har været en stærk indgang til journalistfaget, og den forsvinder ikke. Men den netop offentliggjorte evaluering beder os om at komme bort fra en 'one size fits all' tænkning. Denne nye uddannelse er vores bidrag til, at de journalister, som samfundet siger, at de savner, bliver uddannet."

Cand. ?

Projektet er stadig på tegnebrættet, men alt tyder på, at det bliver en realitet. Bestyrelsen har givet grønt lys til at gå videre med projektet, mens Dansk Jour-

nalistforbund endnu ikke har taget endelig stilling. Derfor vil næstformand i DJ, og medlem af bestyrelsen for DJH, Fred Jakobsen, vente med at udtale sig om uddannelsen, til han ved mere.

En titel på kandidatgraden eksisterer endnu ikke. I Odense lyder titlen på kandidatuddannelsen cand.public. Men hvis det står til Kim Minke, bliver det ikke det mærkat, kandidaterne fra Århus får på sig.

"Den kan jeg ikke lide. Så den går jeg absolut ikke ind for," griner han.

frhm@mail.djh.dk

Researchhold jagter voldtægtsforbryder

Kvinde brutalt voldtaget og skamferet i Botanisk Have. Sådan lød den skræmmende overskrift i festugen sidste år. Politiet fandt ikke forbryderen. Nu prøver en flok 2. semestre fra Journalisthøjskolen

Af Sofie Ahlgren

"Any rape will do!" udbrøder Sisse Sejr-Nørgaard over frokosten i Jyllands-Postens kantine. Der er to timer til deadline, og de otte stædige DJH'ere har stadig intet spor af voldtægtsforbryderen. De har ellers været omkring både Kiel, Sankt Petersborg, Edinburgh og et utal af andre havnebyer i jagten på grove voldtægter og kvindemord.

Et researchhold på 2. semester skal lære af den barske virkelighed. I en uge erstatter de fiktive excel-opgaver på skolen med virkelighedsnært gravearbejde på Jyllands-Posten i Århus.

Det våde spor

Lørdag aften i Festugen 2003 var en 28-årig kvinde på vej hjem fra et arrangement i Ridehuset. Lige før Mønsgade, tæt på kvindens hjem, blev hun angrebet bagfra og slået ind i Botanisk Have.

Hun blev voldtaget og maltrakteret så voldsomt, at hun var i livsfare i de ti minutter, der gik, før et ægtepar hørte hendes skrig og kom hende til undsætning. Gerningsmanden stak af, og politiet ledte forgæves.

Det var festuge, og der var Ship Ahoy-skibstræf i havnen. 106 skibe og et hav af sømænd, der vidste, at de kort tid efter skulle forlade Århus igen.

I dagene efter voldtægten kunne politiet med øjenvidners hjælp tegne et kort over ger-

Journalist Orla Borg og studerende fra DJH researcher sig systematisk frem til spor i voldtægtsagen fra Botanisk Have. Alle 106 skibe, der lå i Århus Havn på gerningstidspunktet, skal forfølges.

foto: Mads Nissen

ningsmandens rute. Han fulgte Århus Å, der fører fra havnen til Botanisk Have. De sidste meter inden overgrebet forfulgte han kvinden.

Orla Borg, journalist på Jyllands-Posten, undrede sig over, at politiet ikke straks forfulgte den teori, at voldtægtsforbryderen kunne være sømand.

Politiet bekræfter, at manden ikke sagde noget under forbruddet, og de derfor ikke med sikkerhed kan sige noget om hans nationalitet. Han så bare dansk ud.

På JP leder Orla Borg efter-

forskningen sammen med de otte studerende, han har lånt til opgaven. Selv kalder han projektet for 'Operation Long Shot', da de ikke har nogen konkrete spor – bare en tese, der fortjener at blive efterprøvet.

"Hvis man ikke prøver noget, der er langt ude, kommer man jo ingen vegne," bedyrer han.

Et russisk skoleskib

"Ja, hallo Günther. Ich bin Sisse Sejr-Nørgaard....Did you have any rapes last year?" "No, not Rabbits! Just a moment... Hvad er det nu voldtægt hedder på tysk?"

"Vergewaltigung!" Råber en kollega.

"Jep, vergewaltigung, did you have any of those?"

Men heller ikke Günther i Kiel har kendskab til nogen voldtægter, der kunne være begået af voldtægtsmanden fra Botanisk Have.

Graverne troede ellers lige, de havde fundet et russisk skoleskib med forbryderen ombord.

De har snakket med politi og journalister i de fem havne, skoleskibet besøgte før Århus Havn, og de fem, skibet sejlede videre til efter Århus. De fandt

tre voldtægter, der var begået, mens skibet lå til kaj i de pågældende byer. Men da de fandt ud af, at det ene var en gay-rape, det andet en date-rape og det tredje opklaret, før skibet nåede til Danmark, kæntrede også teorien om det russiske skoleskib.

Stadig ingen gerningsmand

To timer før de skal tilbage til skolen efter en hektisk uge i JP's callcenter, ser det ikke ud til, at de får spalteplads og afsløringer ud af arbejdet.

"Det har været pisefedt, fordi det er en spændende sag. Der har været knald på og go' gejst. Vi har lært en masse om systematisk research og fået en idé om, hvordan man koordinerer sådan et stort projekt," siger Pernille Lytzen fra 2. semester tilfreds.

Og Orla Borg synes bestemt heller ikke, ugen har været spildt, selvom det bliver uden byline i denne omgang.

"Jeg er helt benovet over, hvad de studerende kan med hensyn til computerstøttet research, og så har de et imponerende engagement og lægger meget energi i arbejdet," siger han. Og han giver heller ikke helt op endnu. Graveholdet har smidt en masse kroge ud og vil løbende samle op på eventuelle nye spor.

sofie@mail.djh.dk

Mere dialog, tak!

Nyvalgt næstformand i KaJ, Didde Elnif, har masser af engagement, men efterlyser mere diskussion

Af Linda Liboriussen

Der skal være mere talen med de studerende og ikke talen til. Åbenhed og bedre information er kodeord for den nye næstformand i KaJ, Didde Elnif.

"Vi skal passe på med ikke at blive for moraliserende. Vi skal gå i dialog med folk. Jeg tager gerne en diskussion i Fredagsbaren. Det er vigtigt, at vi gør klart, hvad KaJ står for, og hvad vi vil," siger Didde Elnif fra 2. semester.

Nedsat kontingent ikke nok

Hos KaJ er de glade for kontingentnedsættelsen. De håber, at det måske kan betyde lidt flere medlemmer, når prisen kommer under de 100 kroner. Den nyvalgte næstformand, Didde Elnif, ser også meget positivt på prisfaldet, men mener dog ikke, at de 20 kroner gør den store forskel. Hun mener i stedet, at det gælder om at få en dialog i gang med de studerende.

"Det er ærgerligt, at der ikke var flere fra førstedelen med til delegeretmøde fra skolen. Der var nok for lidt information om, at folk kunne komme med. Der blev sendt mails ud, men det er jo ikke nok, hvis folk ikke ved,

hvad delegeretmøde er."

På mødet blev der efter Didde Elnifs mening taget mange relevante emner op. Blandt emnerne var arbejdsløshed i journalistbranchen og strukturen af uddannelserne.

"Jeg fik helt klart meget ud af mødet rent fagligt. Der var gode værktøjer at hente specielt i forhold til argumentation," fortæller hun.

Mangler flere engagerede

Didde Elnif er én ud af tre fra førstedelen, der er kommet i KaJs bestyrelse, men hun så gerne, der var flere fra førstedelen.

"Der er kommet gode folk med, der gider at diskutere, og som er i øjenhøjde, med dem de diskuterer med. Men der er stadig brug for flere, der engagerer sig, og som reflekterer over, hvordan man kan gøre uddannelsen bedre."

Men hvorfor har Didde Elnif selv valgt at gå ind i KaJ arbejdet?

"Jeg er kommet med, fordi jeg simpelthen ikke kan lade være med at engagere mig, og fordi det er en pissefed uddannelse – og det skal det blive ved med at være."

liboriussen@mail.djh.dk

KaJs nye næstformand, Didde Elnif, efterlyser mere debat på DJH.

Foto: Ditte Valente

liboriussen@mail.djh.dk

KaJ sænker prisen

Billigere kontingent for KaJ medlemskab fra 1 juli

Af Linda Liboriussen

Så er der udsigt til at spare lidt penge på kontingentet til KaJ. På Dansk Journalistforbunds delegeretmøde d. 28.-29. april blev det ved flertal besluttet, at Djs arbejdsløse medlemmer ikke længere skal være kontingentfrie. Det samme gælder folk på efterløn, værnepligtige og pensionister. Disse fire grupper, samt de studerende, skal nu alle betale 1/6 kontingent, hvilket svarer til 77 kroner. Dog skal studerende på DJH lægge de 20 kroner til, der går til KaJ.

Altså et fald fra 114 til 97 kroner i kontingentet per 1. juli.

KaJ Delegeretmøde

Delegeretmøde er Dansk Journalistforbunds årlige kongres.

KaJ er en af de grupper, der deltager. KaJ havde 25 deltagere med ud af de ca. 354, der var på mødet.

På delegeretmøder bliver der taget en masse emner op, der berører medlemmerne i Dansk Journalistforbund.

Der vælges samtidig en ny hovedbestyrelse.

Alene med et kamera

Videojournalistens virkelighed

DV-kameraet er ideelt til videojournalister (VJ's), som vil skabe fortællinger med vægt på autenticitet, fremdrift og forløb. Men arbejdet med DV er samtidig kompromisets kunst, og derfor er det afgørende at lære kameraet at kende ? både muligheder og begrænsninger.

Bogen er et personligt bud på, hvordan man kan arbejde journalistisk med DV-kameraet og samtidig udnytte de fortællekniske muligheder. I bogens første del præsenteres nye metoder og principper for, hvordan man strukturerer en tv-historie. Teorien suppleres af konkrete eksempler og erfaringer fra arbejdet som videojournalist.

Bogens anden del er en grundig gennemgang af teknikken i DV-kameraet krydret med håndgribelige fif og vejledning. Der gives også praktiske råd om, hvordan man laver det gode billede, den fine lyd og den skarpe redigering.

I forbindelse med bogen er der oprettet et website, der bl.a. indeholder de mange tv-historier, som nævnes i bogen.

306 sider, illustreret. Pris: 348 kr.

Bogen kan bestilles på www.cfje.dk/dvamk

Kristian Frederiksen er videojournalist på TV2 Nyhederne og ejer af tv-produktionsselskabet The Drunken Horse Company. Han har tidligere arbejdet på TV/Midt-Vest og TV-Avisen, undervist i journalistik på Syddansk Universitet, har været DV-kursusleder på Den journalistiske Efteruddannelse, Danmarks Journalisthøjskole, TV2s regioner og TV2s VJ skole. Modtog i 2000 Sten Baadsgaard-Prisen for sit arbejde med at fortælle VJ-historier.

Marsmænd eller Mary

Bliver det skandalen, skudvekslingen eller de søde smil fra Danmarks nye kronprinsesse, der indtager forsiderne den 14. maj?

Af Rikke Hovn Poulsen og Dorte Stenbæk

"Det ville nok give vores forsidesmand problemer!"

Carsten Juste griner lidt, da han får valget mellem den svenske statsminister og Mary, men ender med at give en marginal sejr til en død Göran Persson.

Jyllands-Postens ansvarshavende chefredaktør er ikke meget for at komme med bud på, hvad der skal til, for at Mary og Frederik bliver den sekundære historie den 14. eller 15. maj. Og her er han helt på linje med de

andre ledende medarbejdere på syv af Danmarks største medier.

»Det afhænger af beviserne!«
"Det kan jeg slet ikke tage stilling til." Og "puha, det kommer an på...", er de mest brugte svar, da vi ringer rundt.

En enkelt er dog ikke i tvivl.

Britney eller bryllup

Billedbladets chefredaktør Arne Thisted har ikke brug for meget betænkningstid, da han bliver stillet over for de ni valgmuligheder. Intet kan konkurrere med brudeparret.

"Der er ikke noget i verden, der kan vippe Mary og Frederik af forsiden i den uge! Det er, som vi kalder det, århundredets bryllup," fortæller han entusiastisk.

Hos Politiken er de langt mere villige til at sende Dronning Margrethes svigerdatter længere ned ad forsiden.

Der bliver sagt ja til samtlige

forslag, hvis bare beviserne er i orden. Selv Britney og Mars kunne komme på forsiden af Politiken på bryllupsdagen – som det eneste sted i øvrigt.

De to nævnte eksempler ville dog nok blive nødt til at dele pladsen med Frederik og Mary.

I det hele taget er de fleste af medierne inde på muligheden for et kompromis med både brudeparret og en mulig katastrofe på forsiden.

BT vil i mange af tilfældene køre en såkaldt split, hvor de kører to historier på spisesedler og forsider; så tiltrækker man også flere læsere.

TV2 vil til gengæld benytte sig af muligheden for at sende en kort tekst over skærmen, hvor de henviser til næste nyhedsudsendelse.

Ingen sortliste

Deadline på DR2 har en helt

anden holdning til bryllupsdækningen. I skrivende stund (7. maj) har de ikke bragt en eneste nyhed om brylluppet siden forlovelsen. Redaktionschef Arne Notkin afviser dog, at de har en sortliste, hvor der står kongeligt bryllup på.

"Det er ikke en beslutning, vi har taget her på Deadline, at vi skal være bryllupsfri. Indtil videre er der bare ikke noget, der har levet op til vores krav," forklarer han.

På dagen vil det blive nævnt, at Kronprinsen er blevet gift. Men op til den store dag skal der være en anderledes vinkel på historien, før Deadline tager den op.

"Hvis der har været massive afbud af politiske grunde, eller hvis der har været trusler om terror, så bringer vi det selvfølgelig."

Den 14. maj forventer Arne

Notkin, at medierne vil være nede på det helt basale nyhedsbegreb. De begivenheder, der sker på dagen, skal dækkes, mens undersøgelser, mediernes egne nyheder og nye politiske udspil kan vente til dagene efter.

"Hvis halvdelen af Århus brænder ned, så bliver der plads til det – også i de andre medier," spår han.

Chefredaktør på Jyllands-Posten, Carsten Juste, giver ham ret.

"Selvfølgelig planlægger vi den gode forside, de gode billeder og de gode historier. Men de må aldrig komme til at overskygge det, der pludselig sker. At bringe, hvad der sker, er avisens inderste sjæl."

dortes@mail.djh.dk
hovn@mail.djh.dk

Hvad vipper Mary af forsiden?	BilledBladet	TV2	BT	Belingske	Jyllands-posten	Politiken
Bin Laden bliver fanget	Nej	Ja	Ja	Delt forside	Ja	Ja
Nyt ministerattentat i Sverige - Göran Persson myrdet	Nej	Ja	Delt forside	Delt forside	Delt forside	Ja
Skudvekslinger mellem politi og demonstranter på Nørrebro.	Nej	Ja	Delt forside	Delt forside	Ja	Delt forside
Nyt, endegyldigt bevis for liv på Mars	Nej	Nej	Bagsiden	Nej	Måske	Ja
Britney Spears død af overdosis	Nej	Rulletekst	Nej	Nej	Nej	Måske
Tyskland melder sig ud af EU	Nej	Rulletekst	Måske	Delt forside	Ja	Ja, bestemt!
Bevis for, at Fogh løj for Folketinget om FE-rapporterne	Nej	Måske	Delt forside	Delt forside	Det sker ikke!	Ja, bestemt!
Afsløring: det britiske kongehus stod bag mordet på Lady Diana	Nej	Måske	Nej	Delt forside	Ja	Ja
Ny 11. september	Nej	Ja	Delt forside	Delt forside	Ja	Ja

Bryllups Trivia

Internationalt pressecenter i København har uddelt knap 2000 akkrediteringer til brylluppet – det er næsten dobbelt så mange som til Alexandra og Joachims bryllup.

Udover de registrerede i København vil mange medier have medarbejdere ude i landet for at dække bryllupsfestlighederne.

Der er tilmeldt cirka 600 udenlandske personer fra mellem 25 og 30 lande. Heraf er der flest fra Norden, Australien, Tyskland og Spanien.

Tyske ZDF har fået 80 akkrediteringer til brylluppet. De vil sende fire timer live, og regner med mellem to og tre millioner seere, selvom det er en normal fredag eftermiddag.

På www.ladbrokes.com kan man spille på flere ting om brylluppet. For eksempel om Marys brudekjole får korte eller lange ærmer.

DR, TV2 og den store dag

DR og TV2 har hver mellem 300 og 400 akkrediteringer (teknikere, fotografer og journalister).

TV2 har valgt at være reklamefri på bryllupsdagen. Ifølge beregninger, som BT har fået lavet, kommer det til at koste dem mellem syv og otte millioner kroner.

DR2 og P1 er bryllupsfri kanaler.

DR har en digital radiokanal om brylluppet, DR Royal. Den sender nyheder og baggrundshistorier om brylluppet 24 timer i døgnet.

DR1 har flere steder på de danske avisers hjemmesider indrykket bannerreklamer for deres dækning af brylluppet.

Den 6. maj havde 3951 personer på DR's bryllupssite stemt på, om Marys far møder op til brylluppet iført kilt. 38 % sagde ja, 55% nej og 7% ved ikke.

På kanten af kvalmen

Redaktørerne på Politiken og Jyllands-Posten kalder public service kanalernes bryllupsdækning for både kvalmende og savlende. "Dem, der ikke kan holde det ud, må gå en tur i skoven," lyder det fra TV2

Af Dorte Stenbæk og Rikke Hovn Poulsen

"Det forestående kongelige bryllup er en vigtig historisk begivenhed, der fortjener stor opmærksomhed," klinger det samstemmende fra alle hjørner af den danske medieverden. Men samtidig er der vidt forskellige meninger om, hvor meget brylluppet skal fylde i nyhedsbilledet.

Alle adspurgte medier er enige om, at man skal passe på ikke at overdrive, og at det er vigtigt med en afbalanceret dækning. Men samtidig er de sikre på, at netop de har ramt et passende niveau – lige fra BilledBladets kæmpestore festudgave til DR2s næsten bryllupsfri udsendelser den 14. maj. Sidstnævnte sender "Drengene fra Angora" hele dagen.

"Det eneste, vi bringer om brylluppet, er satire," udtaler Mette Davidsen-Nielsen, kanalchef for DR2.

De andre overdriver

I forhold til mange andre medier tager man på Politiken kronprinsens giftermål nogenlunde afslappet.

"Det er en vigtig, folkelig, national begivenhed på linje med så meget andet – fodboldkampe og så videre," forklarer indlandsredaktør Per Knudsen.

I ugerne op til brylluppet kører man fra avisens side med, hvad Per Knudsen betegner som en mindre dækning – en historie cirka hver anden dag. Først i dagene op til vielsen intensiverer man dækningen, der efter planen vil kulminere i fem-seks siders billedreportage den 15. maj.

"Men visse andre medier,

primært tv-kanalerne, er gået helt over gevind," fastslår Per Knudsen. Efter hans mening udsætter DR og TV2 med deres 'savlende dækning' brylluppet for en enorm overeksponering. Og hans forklaring er ganske simpel:

"De to konkurrerende kanaler vil begge vinde kampen om den bedste dækning – og så tror de altså, at det gælder om at sende i flest timer."

Carsten Juste, chefredaktør på Jyllands-Posten, er enig i, at det hurtigt kan blive for meget af det gode;

"Jeg får kvalme af DR1 og TV2's dækning," siger han.

Kvalitetsbryllup

Lisbeth Knudsen, nyhedschef for DR, synes hverken, man kan kalde kanalens dækning for kvalmende eller savlende.

"Vi laver et kæmpe stykke arbejde for at præstere nytænkning og kvalitetsudvikling i forbindelse med store nationale begivenheder," forsvarende hun sig.

"Det bliver ikke bare prins- og prinsessestøv i kilometervis. Vi foretager rent faktisk en kvalitativ udvikling af tv-journalistikken med det her. Det bliver den største nationale begivenhed i ti år – pokker stå i, at vi ikke gør os umage og sender, hvad vi har af muligheder for gode programmer."

Og der er øjensynlig rig mulighed for gode programmer – selv om DR1 og TV2 har delt alle optaktsbegivenhederne mellem sig, står tiden op til festen i brylluppets tegn på begge kanaler. Alene i uge 20 planlægger DR1 at sende 40 timer og 50 minutter med royalt stof, hvilket er hele 20 minutter mere end TV2.

På selve den store dag sender begge kanaler bryllup fra tidlig

morgen til sen aften, kun afbrudt af enkelte korte nyhedsudsendelser.

Helt hen i vejret

Overordnet chef for TV2s bryllupsdækning, redaktionschef Ulla Pors, kan heller ikke forstå avismændenes kritik:

"Hvordan kan de kalde vores dækning for kvalmende og savlende, når ikke de har set den endnu? Det er helt hen i vejret – som at anmelde en bog, der endnu ikke er skrevet."

Ulla Pors forklarer, at man også på TV2 er opmærksomme på balancegangen mellem at sende for lidt og for meget.

"Selvfølgelig synes vi ikke selv, det er for meget. Og dem, der ikke gider se på det, kan jo bare lade være," lyder det hvast.

"Dem, der ikke kan holde det ud, må gå en tur i skoven."

Ingen skovtur for aviserne

Det er dog tvivlsomt, om redaktørerne på de store morgenaviser får tid til at tage på skovtur i dagene omkring den 14.

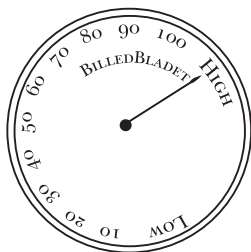
På Jyllands-Posten kører man med en omfattende dækning 'når tiden er inde', hvilket blandt andet indebærer et eller to tillæg i dagene omkring vielsen. Berlingske planlægger nogenlunde den samme linje, mens man som tidligere nævnt tager det lidt mere afslappet på Politiken.

Så mon ikke de bryllupsfri redaktører fra DR2 får en ensom dag i Dyrehaven?

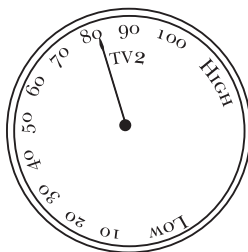

Der skal meget til at slå det vordende brudepar af forsiderne i dagene op til den store, nationale begivenhed.

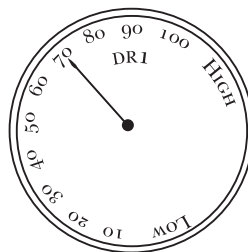
Foto: Casper Balslev

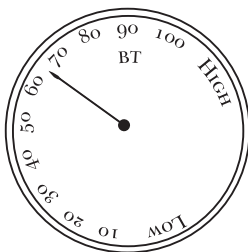
Anders Thisted, chefredaktør, BilledBladet: "INTET kan konkurrere med Frederik og Mary i denne uge. Det bliver århundredets bryllup – vi har haft stærke forventninger til det her de sidste to år. Det bliver den største udgave af BilledBladet i hele min karriere."

TV2s hjemmeside: Det bliver en kæmpe stor mediebegivenhed. Det kongelige bryllup i Danmark er en historisk begivenhed og bliver det også i TV2-forstand. Det er nemlig den største produktion, TV2 har lavet i sine nu 15 leveår.

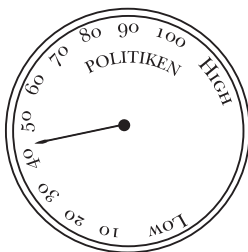
Lisbeth Knudsen, nyhedschef, DR1: "Pokker stå i, at vi ikke gør os umage og sender, hvad vi har af muligheder for gode programmer om brylluppet!"

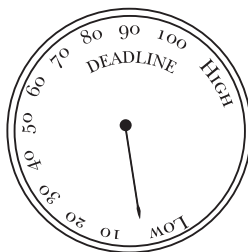
Tina Andersen, indlandsredaktør, BT: "Vi har prioriteret brylluppet meget kraftigt. Vi har kørt kampagne med, at man kunne bestille et særligt bryllupsabonnement, så man kunne følge med i det royale. Det har givet en hel del abonnenter. Vi er en avis, der er glade for det royale stof. Vi lægger os lidt op ad BilledBladet på det her område."

Jette Holm, indlandsredaktør, Berlingske Tidende: "Det bliver STORT! Vi regner især med at få mange kvindelige læsere på det her. Eventyr, kendte og flotte kjoler – der kommer 100 par, og det betyder 100 forskellige kjoler!"

Per Knudsen, indlandsredaktør, Politiken: "Hvis der sker vigtige skelsættende begivenheder, vil det helt klart blive prioriteret over brylluppet – også i dagene omkring."

Arne Notkin, redaktionschef, Deadline: "Vi har ingen sortliste, hvor der står det kongelige bryllup på. Men vi skal ikke gå ad allerede nedtrampede stier. Hvis der er nogen, der kommer med en original ide, en måde, vi kan dreje begivenheden på, så kan det godt være, at der kommer en debat om brylluppet. Men det bliver ikke med fokus på kjolen."

dortes@mail.djh.dk
hovn@mail.djh.dk

Hvad er det værste, der kan ske?

Hvis du vil have et objektivt, eller endda kritisk, portræt af Weekendavisens Anne Knudsen, så skriv det selv. Det er nemlig svært ikke at kunne lide en kvinde, der startede som hippie, endte med magt og hæder og som ved, at det nok skal gå alt sammen. Hun har oven i købet god smag i sko

Af Stephanie Caruana
Foto: Kristian Brasen

Anne Knudsen er en formidabel kvinde. Hun er lynende intelligent, spænder milevidt fagligt og har nået længere og bredere i sin karriere, end de fleste drømmer om. Hun er den stolte indehaver af en chefstol på Weekendavisen. Det er næsten lige ved at tage modet fra mig - en yngre, kvindelig snart-journalist i lettere udtrådte pumps, der er trasket op til Weekendavisen i øsende regnvej.

Det ligger ikke i luften at lave en 'Nils Thorsen', hvor man møder sit 'offer' helt åben, er hjemme hos dem privat og gerne indlægger en spadseretur, hvor vedkommende kan fortælle noget dybt personligt. Jeg har forberedt mig, er klar, men alligevel mærker jeg en indre uro af skræk og ærefrygt. Og så kommer hun. Stormende rundt om hjørnet, netop som jeg står i receptionen som en halvdruknet mus. Stort smil, stort håndtryk, velkommen, og fluks tværs gennem redaktionen og ind på kontoret, der afslører, at konen har en særdeles heftig humor.

Alt-i-éen-kvinden

Anne Knudsens domæne rummer bøger og atter bøger samt overdådige bunker af papir. Over det store, hvide bord hænger gigantiske struttende lamper, og vi sidder på Louis XV-stole - i klar plastik.

Vi smalltalker lidt, jeg sætter Mini-Disc'en til, og lidt efter opdager jeg, at mikrofonen er slukket. Uargh. Hvor uprofessionelt. 'Kvinder og teknik', når jeg lige at tænke.

"Hæ, personligt har jeg en mobiltelefon, som er meget klogere, end jeg selv er," siger Anne Knudsen og smiler bredt. Næppe, men bemærkningen får mig til at slappe af, trække vejret og spørge hende, hvordan hun har det med at brede sig så meget. Rent fagligt, forstås.

"Det er lækkert at kunne lave meget forskelligt. Både at skrive om mange forskellige ting, men det er jo også en vældig blandet landhandel, både at være administrerende direktør og være chefredaktør. Jeg har lavet meget forskelligt i mit liv. Jeg har studeret mange forskellige ting, før jeg blev antropolog, skrevet om vidt forskellige ting, har børn, laver mad og i øjeblikket er jeg også ved at male køkken; jeg kan også sy..." remser Anne Knudsen op, og afbryder sig selv med en varm latter. Hendes stemme er både let og mørk på samme tid, hun udtaler ordene tydeligt og korrekt. Og så bander hun gerne og ler højt. Anne Knudsen er en dame, men en funky én af slagsen.

"Du ved, jeg har altid forestillet mig, at man ikke får tilværelsen byttet, så det gælder jo om at gøre det, man har lyst til. Jeg har faktisk svært ved at sige nej."

Anne Knudsen, chefredaktør på Weekendavisen, både skriver, syer, har børn, laver mad og i øjeblikket er hun også ved at male køkken.

Det faderlige råd

Anne Knudsen er gået i kødet på så forskellige ting som kønsroller, EU og korsikanske blodfejder. Forklaringen på, at hun gør det med glæde, er, at hun tidligt lærte, at når man interesserer sig for ting, så går det lettere.

"Min far lærte mig det i fjerde klasse. Jeg havde geografi, det havde man jo dengang i oldtiden, og det var kedeligt. Han spurgte, om jeg holdt af geografi. 'Neeeeeej', svarede jeg, og så sagde han, at så var det jo ikke underligt, at det var svært. Hvis jeg ikke holdt af geografi, så holdt det jo heller ikke af mig. Og sådan syntes jeg, det er med alting. Hvis man fokuserer, så bliver det nemt. Også at nå i dybden," forklarer hun.

"Jeg kan godt lide at sætte mig ind i ting. Jeg synes, det er hammer-interessant at lære noget nyt. Det er det sjoveste. Nej, det sjoveste er at skrive, ikke?" spørger hun. Klart, klart.

Hun tager en filterløs cigaret ud af en bred, udenlandsk papæske. Jeg kan ikke se mærket, men så stilfuld, at betegnelsen 'smøg' virker lidt vulgær.

Anne og den store kølle

Når Anne Knudsen skriver om kvinder i det offentlige, der misbruger deres magt, så farer folk i blækhuset, sviner hende til og beder hende dybest set om at holde bøtte. Kvinder, vel at mærke.

"Det, som folk er blevet alermest vrede over, er, at jeg har tilladt mig at kritisere andre kvinder. For hvad helvede bilder jeg mig ind? Det er som om, kvindelighed er et politisk parti, hvor vi dækker over hinanden. Men da jeg kunne se, hvor hårdt det er at være dreng i skolen eller bistandsklient, så var jeg jo nødt til at kritisere dem, som har fat i den store kølle i den sammenhæng. Det er rigtigt, at kvinder ikke sidder på magten generelt i samfundet, men vi sidder fandme på meget magt i konkrete relationer. Og navnlig til folk, der er endnu dårligere stillet, end vi selv er. De allerfleste gange, jeg har trådt på folks ligtorne, har været fordi, det gik ud over nogle andre," siger Anne Knudsen alvorligt.

Hun besluttede sig tidligt

for at sige tingene, som hun ser dem. Hun kan slet ikke lade være. Men hun er også klar over, at man ikke kan være venner med alle.

Et af de steder, hvor Anne Knudsen provokerer, er i debattbogen 'Her går det godt - send flere penge'.

"Det har altid været den der retfærdighedssans. Nogen må jo sige det, for pokker. Mange journalister lagde mærke til, at jeg fik skældud. Men jeg husker alle dem, der ringede og skrev og

det er svært. Nu har jeg jo altid valgt job, hvor man er nødt til at komme ud fra privatlivets fred, for man kan ikke have en karriere uden at ytre sig. Har du ambitioner om at få succes, så kræver det, at nogen giver dig anerkendelse. At offentliggøre noget er nu engang det, jeg tjener mine penge på. Jeg siger også nej til mange ting; jeg kommer ikke hver gang, de ringer for at spørge, om jeg vil på tv. Anerkendelse er rart, hvis det kommer fra nogen, man respekterer.

ret, men også pligt til at sige det. Man får ikke sin vilje hver gang. Men hvis man ikke har sagt noget, så ændrer man jo intet. Jeg synes simpelthen ikke, man kan læne sig tilbage og pive. Der findes folk, som synes, at andre skal ordne det hele for dem, ikke? Det ender som regel i noget, der virkelig er meget værre, end hvis de selv havde smøget ærmerne op!"

Tydeligvis noget, hun ikke selv er bange for. Cigaretten gløder, mens Anne Knudsen gesti-

Journalisthøjskolen. So what? Du er fattig, men til gengæld kan du selv disponere over din tid," mener Anne Knudsen. Det gælder om ikke at være en kylling og om at være realistisk.

"Du skal spørge dig selv, hvad er det værste, der kan ske? Alle de ting, man er bange for, handler jo om noget ubestemt forfærdeligt. Men hvad er det værste, der kan ske? At det er pinligt, hvis du fejler? So what? Du dør ikke af det," påpeger hun. Hun opfordrer de yngre generationer til ikke at være så bange for at tage et valg. Og så ellers bare bide skeer med livet. For der er slet ikke så farligt derude.

Den lede leder

Hun ryster på hovedet, da jeg spørger, om hun savner livet som fuldtids-akademiker.

"Nej, nej. Jeg befinder mig faktisk godt, hvor jeg er. Det var jo ikke drømmejobbet, da jeg fik det, men nu synes jeg efterhånden, jeg har fået fod på det. Jeg havde egentlig ikke meget lyst til det. De truede mig jo og sagde, at de ville ansætte en eller anden idiot, der skulle være min chef. Tak skæbne, tænkte jeg, det gælder det om at undgå," fortæller Anne Knudsen med et glimt i de grågrønne øjne og slår over i et skaldende grin.

"Jeg var godt tilfreds med bare at skrive for avisen. Det er stadig det sjoveste. Den dag, jeg ikke har tid til at skrive, gider jeg ikke være her. Jeg har måske halvanden dag om ugen til at skrive i. At skrive ledere er temmelig bundet. Jeg kan ikke bare skrive om noget, jeg har gået og tænkt på. Altså, det kan jeg jo godt, men ofte er der noget politisk, der skal kommenteres," siger hun, let beklagende.

Et eller andet sted fornemmer jeg, at hun egentligt har det fint med at skulle mene noget. Og at gøre det godt.

"Ved du hvad, det er ligesom med geografien. Det er simpelt hen sjovere at gøre tingene godt. Det er sjovt at blive god til ting," siger hun og skodder cigaretten.

Der er gået en time. Gennem døren lyder summen fra redaktionen; fyraften. Jeg pakker sammen. Anne Knudsen ser ud på den silende regn og ærgres sig over sine ruskindssko, der muligvis ikke klarer cykelturen hjem. Jeg kryber ind i min fugtige jakke, hun får øje på mine sko og roser dem.

Det kan godt være, jeg ikke bliver verdens bedste journalist eller chefredaktør, men Anne Knudsen kan lide min smag i sko.

Hvor kan det så ikke ende?

"Man får ikke sin vilje hver gang. Men hvis man ikke har sagt noget, så ændrer man jo intet."

mailede, og som sagde 'Ja! Det er rigtigt!' og 'Hvor er det godt, der er nogen, der sætter ord på det! Der er ingen grænser for, hvor godt den bog er blevet modtaget - blandt dem, den handler om. Så kan det jo ikke blive meget bedre," triumferer Anne Knudsen, mens endnu en cigaret finder vej til den smilende mundvig.

Videbegærlig og ærekær

Har man ambitioner om at klare sig som forsker eller i medieverdenen, gælder det om at markere sig. Det gør Anne Knudsen.

"Det er altid rart at blive anerkendt, men altså... jeg sætter meget pris på mit privatliv, så

Men det er ikke det, der er det vigtige for mig. Jeg er nysgerrig efter at finde ud af, hvordan ting hænger sammen."

Anne Knudsen er også ærekær.

"Ja, det er jeg. Jeg vil fandens nødtigt gribes i fejl, det bryder jeg mig ikke om. Jeg holder omtrent 150 foredrag om året, og tit er det hos nogen, som jeg kritiserer. Men i reglen er de sgu meget godt tilfredse. Også fordi jeg ved, de ikke gør ting i en ond mening. Det er vigtigt at få sig forklaret. Når man kritiserer nogen, så er det jo ud fra den antagelse, at hvis de vidste, hvad de gjorde, så ville de lave det om! De fleste mennesker vil jo gerne være prægtige," erklærer hun lunt.

Demokratiets opsmøgede ærmer

Anne Knudsen har ikke nemt ved at affinde sig med tingenes tilstand.

"Jeg har aldrig troet, at det var andres opgave at forvalte mit liv. Det har at gøre med min demokrati-opfattelse. Jeg synes simpelthen, at man ikke bare har

kulerer med den anden hånd.

Hendes kasten sig ud i nye ting er på mange måder et generationstegn. På spørgsmålet om, hvordan min generation har det, ser Anne Knudsen opgivende på mig.

"Jamen, man har jo skræmt livet af jer. I har jo siddet som små og set TV om, at hvalerne var ved at uddø, om atomvinteren og arbejdsløsheden, der truede, og jeg skal give dig. Og det passer jo ikke. Min generations barndom handlede om fremskridtet. Jeres handlede om trusler og risici. Og det præger. Mine jævnaldrende tænker, at det går sgu nok, mens I tænker, at det går nok ikke! På trods af, at I faktisk har det nemmere end os. Jeg synes, det er synd," mener hun.

Du dør ikke af det

Anne Knudsen fik gladeligt to børn i studietiden og endnu et bagefter. Og hun har ikke meget til overs for folk, der tror, at alting skal køre på skinner hele tiden.

"Jeg kan godt se, at man så bliver et år senere færdig på

Anne hvem?

Anne Knudsen er administrerende direktør og chefredaktør på Weekendavisen, antropolog, dr. phil. og ekspert i europæisk kultur. Tidligere var hun forsker, lektor, kulturskribent og kronikredaktør på Politiken og studievært på 'Før Deadline' på TV2. Hun har bestredet adskillige tillidshverv og fået flere priser inden for både forskning og formidling. Derudover skriver hun kogebøger, pamfletter og debatbøger, samt holder foredrag om alt fra kvinder i den offentlige forvaltning til EU.

F O K U S

Illustreret Bunker kigger på denne og de næste tre sider nærmere på den forkætrede praktiksøgning. Læs om praktikstedernes snyd på Panikdagen, en ansætters første møde med galehuset og en studerende, hvis praktiksøgning fik en

overraskende afslutning efter en fejlslagen panikdag. Og nå ja - om at det ikke bliver

bedre...

POSTPANIK

Foto: Martin Stampé

Det bliver ikke bedre. Amen

Hvert halve år udspiller det samme drama sig - gråd, jubel, frustration, uretfærdighed. Og hvor har Pia Færing hørt det til uendelighed

Af Jesper Zølck

Det er lige så sikkert som amen i kirken. Igen og igen og igen kører rumlen om, at panikdagen er præget af uacceptable, uretfærdige, forhastede og ja, paniske forhold. Et kig igennem Illustreret Bunkers arkiver, eller blot en samtale med en ældre studerende, og det ene mere vanvittige scenarie efter det andet pibler frem. Gatecrashing hos de 'populære' steder før de første samtaler overhovedet er afholdt, ansøgninger der ikke bliver læst, fordi postbudet måske havde lagt dem nederst i bunken, og praktikpladser der omgår reglerne - for blot at nævne et par eksempler.

Det fungerer faktisk

Og dette nummer af Illustreret Bunker holder sig naturligvis

ikke tilbage for at kaste yderligere brænde på panikbålet, for vanvidshistorier og skuffelser er der nok af, hvad de næste tre sider levende vil vise. Men ifølge Pia Færing kan det bare ikke være anderledes. Vi må se realiteterne i øjnene og acceptere, at der ikke findes et bedre alternativ - og endnu vigtigere, at det nuværende system faktisk fungerer rigtig godt.

"Da jeg startede som praktikvejleder for to år siden, sagde jeg; vi må have et nyt system. I dag er jeg overbevist om, at der ikke findes et forslag, der løser problemerne bedre. Jeg er faktisk begyndt at holde af det," forklarer Pia Færing, og lægger samtidig ikke skjul på, at hun er træt af den evindelige kværunderen, der altid følger bidende i hælene på en panikdag. I stedet

mener hun, man skulle se lidt mere nuanceret på debatten og værdsætte det faktum, at langt størstedelen af praktikpladserne bliver besat på selve panikdagen, og at 95 procent er tilfredse med deres valgte praktikplads. At facit på bundlinjen egentlig er udmærket. Godt 150 praktikanter fordelt på en formiddag, sådan. Den medfølgende panik må man så acceptere.

"Sådan er det, når mange skal lege sammen," siger hun, og henviser til fotojournalisternes ansættelsesproces, som foregår langt mere roligt, velovervejet og over en længere periode, fordi de er så få hver gang.

Åben for nye forslag

Ifølge Pia Færing er der dog intet i vejen for, at praktikudvalget kan indføre en ny ansættelses-

form. Det kræver blot et forslag, som ikke koster for meget i tid, ressourcer og af skatteborgernes penge, og som alle kan blive enige om. Det forslag mener hun, til trods for den megen polemik og spaltepads omkring panikdagen, ikke at have set endnu.

Så alt tyder på, at igen til næste praktikrunde vil de studerende være tvunget til at bede deres egen stille bøn for, at postmand Per, Sonofon goddag!, Gud for oven og alle de andre ubekendte giver dem en hjælpende hånd på panikdagen. Den bliver alligevel ikke bedre.

bulow@mail.djh.dk

Velkommen til Galehuset

Du er ikke alene. Praktikstederne synes også, at panikdagen er et helvede. Mød Erik Hansen fra DRs Musikprogrammet, der netop har oplevet sin første panikdag

Af Stephanie Caruana

Angst. Stress. Påtrængende, praktikhungrende studerende, der kun tænker på sig selv for at score en plads. Og det er endda sådan, det ser ud, når man sidder på den rigtige side af bordet.

"Det værste ved dagen? At det er tilfældighederne, der råder, og det

pres, der er. Vi havde én til samtale, der brød ind bagefter, midt i en andens samtale, og var sådan: 'Nu vil X-købing Tidende have mig, slår I så til?!' Det holder jo ikke," siger Erik Hansen. Jeg taler med ham over telefonen, men jeg kan fornemme, at han synes, det er for meget.

"Det er et helvede af tilfældigheder. Det var tilfældigt, at vi fik vores praktiant, som virker som et scoop. Lad mig slå fast, at vi er meget glade for ham. Men vi nåede ikke engang at få ham kaldt til samtale. Når man allerede får at vide 7.30, at nogen man gerne vil se, allerede har fået en plads, så bliver man presset," siger han. Jeg forklarer, at det hænger sammen med, at for eksempel Berlingske Tidende henter ansøgningerne i deres postboks allerede kl. 6, mens mange andre først får udleveret ansøgningerne på skolen kl. 8.

"Jeg kan ikke forstå, hvorfor de kan det. Det er totalt unfair! Hvis proceduren ikke kan foregå på andre måder, så er det mindste da, at det er lige for alle!" udbryder Erik.

Tag mig! Tag mig!

Fra at have været en sidste udvej, er højt spil, selvpromovering og gatecrashing blevet en normal del af panikdagen. En skærende kontrast til hvordan normale mennesker får job.

"Det er vanvittigt. Jeg ved, hvor vigtigt det er, hvor man kommer hen i praktik. Ens skæbne og fremtidige karriere afhænger ofte af det.

Små medier protesterer mod Panikdagen

Praktiksteder bryder reglerne i protest mod den måde, panikdagen er organiseret på. Praktikvejleder Pia Færing hiver det gule kort op

Af Kristian Jakobsen
Foto: Martin Stampe

Panikdagen er kontroversiel. Kritiseret af mange og frygtet af flere. I dagene efter dagen var der vanen tro travlhed på DJHs rygtebørs. Blandt andet skulle nogle praktiksteder have bedt ansøgerne om at sende en kopi af deres ansøgning dagen i forvejen. En klar overtrædelse af reglerne, der dikterer, at praktikstederne enten henter ansøgningerne på posthuset i Århus tidligt om morgenen på panikdagen eller får dem udleveret på DJH klokken otte.

Praktikvejleder Pia Færing bekræfter, at i hvert fald to praktiksteder har overtrådt reglerne.

"Dagens Medicin og Skandinavisk Filmkompagni har klart beviseligt overtrådt reglerne ved at bede praktikanterne om at sende ansøgningerne i forvejen," siger hun.

Muligvis karantæne

Det er ikke første gang, reglerne overtrædes. Hvert år er der praktiksteder, der på den ene eller den anden måde omgås reglerne på den paniske dag, men Pia Færing mener, at der denne gang er

tale om en så klar overtrædelse, at praktikudvalget er nødt til at gribe ind.

"På næste praktikudvalgsmøde vil jeg foreslå, at de to steder som minimum tildeles en advarsel og muligvis karantæne. Om praktikudvalget så vælger blot at give en advarsel, eller allerede nu vælger at give karantæne, det ved jeg ikke," fortæller hun.

Karantæne vil betyde, at de to praktiksteder bliver udelukket fra den koordinerede praktik-søgning næste gang, der skal søges praktikpladser.

Systemet favoriserer de store medier

På Dagens Medicin erkender redaktionschef Nicolai Döllner, at han ved åbent hus arrangementet bad ansøgerne om at få tilsendt deres ansøgning før panikdagen.

"Vi gjorde det i protest mod den måde, praktikansættelserne foregår på. Vi har gang på gang oplevet alt den panik, som hverken er til gavn for de mindre medier eller de studerende, men i høj grad er det for de store medier."

Nicolai Döllner mener, at den måde, systemet er indrettet på i

dag, favoriserer de store medier, fordi de har postboks i Århus. På den måde får de ansøgningerne før de mindre medier, der må vente til klokken otte, før de får dem udleveret på DJH.

"Inden vi kan nå at læse ansøgningerne, har de studerende for længst været til samtale på de store medier og skrevet under på en kontrakt," fortæller han.

Forslag til ændringer

Nicolai Döllner har ikke opskriften på den perfekte ansøgnings-procedure, men han har flere forslag til ændringer.

"Det nuværende system er en uheldig blanding af planøkonomi og de frie markeds kræfter. Hvis det skal være fair, bør man enten tildele praktikanter til arbejdspladserne eller lade markedet bestemme selv. Jeg er absolut tilhænger af det sidste".

Pia Færing mener, at det er markeds kræfterne, der råder, som det ser ud i dag.

"Dagens Medicin prøver at kompensere for, at de ikke er så populært et praktiksted ved at foreslå et nyt system, men folk vil stadigvæk hellere på Berlingske og andre store medier," siger hun.

Nicolai Döllner er ikke enig i den udlægning.

"Dagens Medicin er mindst lige så god en praktikplads som de store medier, så vi skal nok tiltrække praktikanter. Men det kan ikke passe, at vi skal gå med på de store mediers undergravende indsats ved at anskaffe postbokse, og hvad ved jeg."

Han foreslår her og nu, at arbejdspladserne som et minimum får udleveret ansøgningerne samtidigt, så alle har lige vilkår, men det problem, mener Pia Færing, at praktikstederne selv må løse.

"De kan da bare få en postboks. Det er deres eget valg, at de først henter ansøgningerne på DJH klokken otte."

En opringning til nærmeste posthus opklarer, at en postboks er gratis at få oprettet.

Et andet af Nicolai Döllners forslag går på, at uddannelsesstederne kunne fordele praktikanterne ud på praktikstederne, men det mener Pia Færing er helt urealistisk.

"Et fag, der hviler på personligt talent, kan aldrig trives ved tvungen fordeling, og arbejdsgiverne vil ikke betale 12.275 kroner om måneden for en tvungen

praktikant."

Rent anarki

I det hele taget mener Pia Færing ikke, at der findes bedre systemer end det, der allerede er.

Sidste år sad hun i et udvalg, der forsøgte at finde et alternativ til den nuværende panikdag, men uden held.

"Vi har kigget på alle mulige forslag, men der er ingen, der løser problemerne bedre end det system, vi har i dag, og jeg tror desværre, at næste skridt bliver det rene anarki," siger hun.

Pia Færing mener, at man bør se mere nuanceret på debatten.

"Langt de fleste praktikpladser bliver jo besat på panikdagen, og 95 procent er tilfredse med de aftaler, der indgås."

På Dagens Medicin kan Nicolai Döllner konstatere, at panikdag er panikdag, og sådan vil det blive ved at være.

"Jeg synes allerede, systemet ligner rent anarki. Både praktikudvalget og de store medier må gøre en ordentlig indsats for at skabe mere værdige forhold for de studerende. Det er ikke os, der bør have en advarsel – det er panikdagen."

kristian@mail.djh.dk

Og det er frygtelige forhold at skulle afgøre et andet menneskes skæbne på. Hvorfor kan det ikke gøres på en mere stille og rolig måde? Den måde, vi ansætter uni-praktikanter (der kan tage et halvt år i praktik, red.) på, er mere fredelig. Vi kalder dem til samtale efter en uge og har tid til at se alle dem, vi vil," fortæller Erik.

"Det er mærkeligt, at man skal være så *pushy*. Det sætter folk i mærkelige situationer, og det er ydmygende, at folk nærmest falbyder sig selv. De banker på døren, selvom de ikke er blevet kaldt til samtale. Vi var lige ved at droppe at tage en praktikant, fordi det er så horrible forhold at vælge under. Vi er superafhængige af praktikanten. Det er vigtigt at finde den rigtige. Derfor er det uacceptabelt at skulle finde vedkommende på ti minutter. Det burde ikke være dét, der afgjorde det. Som arbejdsgiver ville man jo ikke normalt acceptere, at folk var sådan," påpeger Erik.

Meldingen til den forstyrrende studerende var i øvrigt: 'Rigtig god tur til X-købing!'.

Rædsom rutsjetur

Men kan Musikprogrammet så ikke bare trække stikket ud, og gå i anden runde, hvor det trods alt er mere civi-

liseret?

"Aijh. Det er ikke rigtigt en mulighed for os, for vi skal have nogen, der ved en masse om musik, og som virkelig vil det her program," mener Erik, der dog kan finde noget positivt at sige om dagen.

"Man føler virkelig, at man lever! Men det ville måske være federe at tage en tur i rutsjebane i stedet. Det er så vanvittigt, mens det står på. Det går så lynende hurtigt, og det er ikke fair over for ansøgerne. Vi læste ansøgningerne ret hurtigt, efter at nummer to, vi ville kalde til samtale, allerede havde fået en plads. Vel at mærke kun et kvarter efter, at vi havde fået ansøgningerne," husker han og påpeger en anden væsentlig forskel på panikdagen og almindelig jobsøgning for journalister.

"Vi havde heller ikke tid til at se indslag eller læse folks artikler. Man har ikke en reel chance for at vurdere folk på det, de rent faktisk kan. Det synes jeg fandme, er mærkeligt. Det er jo det, man vurderer på, når man finder folk normalt, både uni-praktikere og journalister. Det er hundrede gange vigtigere end en smart overskrift i en ansøgning," siger Erik. Og efter igen at have understreget, at de er sikre på at have fundet guldpraktikanten, så mener

han, at selve dagen er en forhindring for at gøre tingene ordentligt.

"Sat på spidsen: Hvis jeg havde valget mellem at ansætte en uni-praktikant og en journalistpraktikant, så kunne min beslutning godt farves af, at jeg har valget mellem at deltage i et galehus, hvor det er tilfældigheden, der styrer, eller ordnede forhold. Uniprakterne er ovenikøbet gratis, for de får kun deres SU..! Det burde måske være anderledes, men sådan er systemet bare lige nu. Det bliver endda mere og mere normalt at tage praktikanter fra universitetet. Det kunne godt blive skidt for jer, at I har det her sindssyge system. Det nytter ikke, at I bare tænker 'Sådan er det bare', når I snart bliver presset af universiteterne," siger Erik, der trods sine dystre spådomme og oplevelsesrige debut i Bunkerens panikcirkus, nærer håb til næste gang han skal til det:

"Jeg kan ikke forstå, det skal være så unfair. Det må kunne gøres anderledes."

Amen, broder. Amen!

carvana@mail.djh.dk

Ingen praktik til grøn stue

Af Kasper Jessing

På sit afsides kontor sidder Pia Færing omgivet af bunker af papir, praktikopslag, to arbejdende computere og en iskaffe.

"Hvad er det for noget? Kender du det?" spørger hun Bunken udsendt.

Jeg må nikke og fortælle om min erfaring med kaffen, der skal nydes kold.

tiken, Berlingske, DR-Kultur og WeekendAvisen."

Men WeekendAvisen trak som bekendt deres opslag. Tilbage var altså tre 'store', hvor den gennemsnitlige sandsynlighed for en plads kun var 1 til 10. Alligevel vil Pia Færing ikke opfordre til, at vi, som SDU'erne, søger mere spredt – altså fordeler ansøgningerne på både 'sikre' og

digte smadrede på panikdagen, vil jeg groft sagt sige: Du må overveje, om det her fag er noget for dig. For denne her situation kommer du til at opleve rigtig mange gange."

Minen er alvorlig, imens hun i flæng nævner kilder, der sviner dig til og redaktionschefer, der uddeler skideballer.

"Journalist-

Vejen til en god praktikplads er ikke nødvendigvis en fugleflugtslinie i medvind. Den erfaring drog omkring 30 studerende fra Journalisthøjskolen på panikdagen. Praktikantvejleder Pia Færing har sine bud på, hvorfor det gik galt for nogle, og hvordan man kan forberede sig på den afgørende anden omgang, der venter d. 25. maj

til at føle sig som idiot bagefter," fortæller Færing.

Men det kan absolut betale sig at satse alternativt, mener hun. Seks måneder i praktik på et lokalt dagblad eller et smalt magasin, kan give lige netop de kompetencer, der giver en friplads til drømmepladsen.

at miste to fotopraktiksteder til næste år."

Praktikstederne mister simpelthen tilliden til praktikordningen, når de ikke længere kan forvente at forlade Århus med garanti for en praktikant til august.

"Jeg skaffer simpelthen ikke

Foto: Mette Mørk

"Nå!" svarer hun med en vis skepsis.

Men er der en ansat på Journalisthøjskolen, der i øjeblikket holder hovedet koldt, er det Pia Færing. Første ansættelsesrunde er ovre. Og ikke alle fik et praktiksted. Hun har brug for 35 pladser til andenrunden, men mangler endnu at skaffe 16. Og det er usædvanligt. For normalt levner ansættelsesrunderne flere praktikpladser end ansøgere.

"Forklaringen er ikke, at der færre pladser til rådighed sammenlignet med tidligere. Antallet af praktiksøgende studerende er simpelthen større end sædvanligt," forklarer Pia Færing.

Dumpede eksaminer, orlov og udsat aflevering af førsteårsprojekter er nogle af årsagerne til dette års ubalance.

DJH tabte på panikdagen

Kun to studerende fra SDU i Odense forlod Journalisthøjskolen slukørede uden plads. For RUC gjaldt det fem. Den største taber var os selv. Hele 30 skuffede DJHere måtte erkende det tabte slag i første runde. Det er en femtedel.

"SDU'erne var bedre til at sprede deres ansøgninger. DJH'erne har spillet højt spil, hvor gevinsten er stor, men nitterne mange," understreger Pia Færing og peger på et typisk eksempel foran sig.

"Hende her søgte både Poli-

'usikre' steder.

"Det kunne jeg aldrig drømme om! Men det er da rigtigt. Du kan sagtens gardere dig og være sikker på en plads i første runde. Men så er det måske ikke den plads, du allerhelst vil have," påpeger hun.

"Jeg tror, man vil komme til at fortryde, at man ikke prøvede at få sin drømmeplads."

Grøn stues generation

For nogle blev løbet hurtigt afgjort, for andre varede det lange formiddagstimer, før de måtte erkende, at det var kørt.

"I kan blive valgt, og I kan blive vraget. Men mange af jer ved ikke, hvordan I skal reagere på et nederlag," bemærker Pia Færing.

Hun kunne også konstatere, at meget få havde fulgt hendes råd om at have en plan B klar, når ens pladser var væk. Flere gav grådkvalte op på et tidspunkt, hvor muligheden for at få sig en udmærket praktikplads, stadig var til stede. Men hvorfor?

"I er grøn stues generation!" svarer hun.

"Der har altid været en pædagog, der sagde: 'Nå, Peter, er der ingen, der vil lege med dig?', hvorefter pædagogen går hen med Peter til en gruppe og siger 'Nu skal I lege med Peter.' Men sådan er det ikke på Journalisthøjskolen!" understreger hun med endnu opsang:

"Til dem, der var fuldstæn-

uddannelsen er ikke en svagbørnskoloni. Så hvis man stiller sig i et hjørne og tuder, har man nok flere problemer end bare at kunne klare panikdagen..."

Praktikplads – med garanti

Anden rundes deltagere kan med fortrøstning se frem ad. Pia Færing vil ligefrem udstede garanti på praktikplads til alle:

"Ingen bliver tvunget i orlov, fordi jeg ikke kan skaffe noget! Men prisen for det er, at man kan blive nødt til at tage en af de pladser, der er tilbage."

Sådan.

De indledende manøvrer til Panik 2 er gået i gang. Med opkald til praktikstederne, møder og samtaler med de ansøgende:

"Det gælder om at lytte til de studerende. Snakke om hvorfor de ikke fik en plads i første runde. Hvis ansøgeren har spillet højt spil, og kun satset 'stort', er der sandsynligvis ingen grund

Pias dilemma

Men ansøgerne i anden runde har ikke glemt, hvor de helst vil hen – og hvor de absolut ikke vil hen.

"Jeg ved godt, at Vejle Amts Folkeblad ikke tiltrækker nogle af de 35, der stadig mangler plads," siger hun desillusioneret på grøn stues vegne. "Men det er kraftedeme – i mit system – en FREMRAGENDE praktikplads!" "Jeg skal ikke ud og lokke underlige steder til at slå ekstra pladser op, når der her står et solidt medlem af praktikordningen og mangler to praktikanter. Det er mit dilemma lige nu."

Konsekvensen af for kræsne ansøger, kan blive en reel trussel for fremtidige praktikanter:

"Den fotojournalist, der som den eneste står uden praktikplads, afviste tre ledige pladser, fordi hans førsteprioritet var udelukket. Nu tager han på orlov. Af den grund risikerer vi

flere pladser, før I har taget dem, der er tilbage!" ler Pia Færing gennem spalterne – henvendt direkte til de kræsne ansøgere.

Siden første runde har syv DJHere selv fundet en plads, mens en ottende har fået sin oprindelige førsteprioritet opfyldt efter praktikstedets modne genovervejelse. Og det er jo en god historie, du kan læse andetsteds på siderne her.

Inden jeg overlader landets mest magtfulde praktikmatriark til iskaffe og telefoner, lader hun den løftede pegefinger til ansøgerne få det sidste ord:

"Find ud af, hvad du gerne vil lave. For det kan du komme til! Du kan måske ikke få hele pakken i denne omgang. Men overvej så, hvilke dele af pakken du vil have!"

jessing@mail.djh.dk

RUNDE 1	Ansøgere	Uden plads	Procent
DJH	151	30	20
RUC	35	5	14
SDU	67	2	3

* Tallet inkluderer ansøgere fra 4. og 5. semester.

** Erfaringsmæssigt går RUC'erne ikke i anden runde, hvis de ikke har fået ønskepladserne. De vælger at læse videre på deres andefag.

RUNDE 2	Ansøgere
DJH	* 28
RUC	** 5
SDU	2

I alt er der i skrivende stund 17 genopslag og tre nyopslåede stillinger til anden runde.

Pia Færing træffes i lokale 608 og på pf@djh.dk

NÅR PANIKDAGEN GLIPPER

- et kig i en ansøgers dagbog

Fie Holm fra 3. semester oplevede nedturen på Panikdagen. Illustreret Bunker har fået lov til at kigge i hendes dagbog fra dagene omkring og efter den afgørende dag. Læs med her...

Tirsdag den 20. april

Præpanik! Har haft den mærkeligste drøm om praktik. DR FYN spurgte, om jeg ikke lige kunne give en smagsprøve på min jyske humor. Meget mærkeligt, da jeg egentlig er fra Fyn. Men jeg fik jobbet på DR FYN, og i bedste overtrostil beslutter jeg mig for ikke at sige noget til nogen. For så går drømmen jo i opfyldelse.

Onsdag den 21. april

Panicday! Vælter ud af sengen klokken kvart i seks. Hopper i bad og i tøj, der ligger parat på stolen. Den værste nervøsitet kom jeg vist af med i går. Er forbløffende rolig. Bliver helt nervøs over mig selv.

Er på skolen lidt i syv. Mødes med pigerne. Vi er fem piger, der har aftalt at hjælpe hinanden gennem dagen. Vi ved, hvor vi hver især har søgt, og har nogenlunde aftalt en Plan B: Hvor crasher vi, hvis vi ikke får en plads?

Kvart over syv vibrerer telefonen i min hånd. Mit hjerte begynder at hamre. Det er fra DR FYN. De vil gerne se mig til samtale halv otte. Den der rolighed er forsvundet som dug for solen. Er hamrende nervøs, da jeg bevæger mig ned af 100-gangen til DR FYN. Samtalen går nogenlunde. Der er vel ikke noget, der går helt perfekt på sådan en dag. De vil ringe tilbage lidt over ni.

Smutter tilbage til pigerne. Ved otte-tiden ringer Københavns Radio. De vil også gerne se mig til samtale. Samtalen forløber stille og roligt. De vil ringe tilbage samme tid som DR FYN.

Ti minutter over ni ringer telefonen igen. Det er fra DR FYN. De fortæller, at de har ansat en anden, men at de rigtig gerne ville have haft mig, og at jeg var en god ansøger. Det er virkelig

ikke det, jeg har brug for lige nu. Hun afslutter samtalen med at fortælle, at ham de havde ansat, havde de valgt, fordi han havde en virkelig spændende baggrund. Hmm, har mit liv virkelig været så kedeligt? Anyway, det er i hvert fald svært at pynte yderligere på CV'et.

To minutter efter Københavns Radio. De har også fundet en anden. Hører ikke rigtig efter, hvad der bliver sagt. Lægger røret på, og giver mig til at stortude.

Praktikdagen er ved at være ovre, og det, der er tilbage, er ikke det, jeg vil. Jeg vil ikke tage noget i total panik. Drikker en øl i baren for at fejre dem, der har fået en plads. Tuder lidt mere. Nu er det vist lige så meget, fordi jeg bliver overvældet over mine medstuderendes hjælpsomhed og trøstende ord.

Torsdag den 22. april

Vågner med en rigtig dårlig fornemmelse i kroppen. Bruger meget af dagen på at finde ud af, hvad jeg nu skal give mig i kast med. Kommer i tanker om, hvad de sagde på DR FYN. Jeg var en god ansøger og de ville gerne have haft mig. Det giver lidt mere mening nu.

Weekend

Bruger weekenden på at mande mig op til en ny omgang praktikhelvede.

Journalisteripraktik.dk er den flittigst besøgte hjemmeside på min computer for tiden. Beslutter mig for, at nu må jeg komme ind i kampen igen. Må vente til anden runde og se, om der kommer noget der.

Mandag den 26. april

Resterne fra onsdagens panik-

dag er indkaldt til møde med Pia Færing. I pauserne mellem mediejoura joker vi med, at vi skal til tabermøde. Haha. Men det er absolut ikke tabere, der sidder tilbage i Frøbets. Det er dygtige medstuderende, hvoraf mange har satset højt, og hvor alle er blevet skuffet. Pia Færing laver status over, hvordan anden runde kommer til at forløbe. Det

foto: Mette Mark

ser sort ud. Vi skal ikke regne med, at der kommer mange flere opslag end dem, der er tilbage. Sender en mail til Københavns Radio og DR FYN da jeg kommer hjem. Jeg har brug for et par gode råd om, hvordan jeg kan gøre det bedre i næste omgang. Spørger også til muligheden for, at de slår op i anden runde. Måske er det naivt.

Begge steder svarer hurtigt tilbage. Københavns Radio skriver, at de har de praktikanter, de skal bruge. DR FYN skriver at, de umiddelbart ikke skal bruge flere. Studser lidt over ordet umiddelbart.

Onsdag den 28. april

Ringer til chefen for DR FYN, Lisbet Lambert, for at få et par gode råd, som jeg kan bruge i anden runde. Hun lægger ud med

at fortælle, at jeg har skrevet den bedste ansøgning af de otte, de har modtaget. Perfekt! Så har jeg ikke det at være nervøs over i anden runde. Vi snakker lidt frem og tilbage, og hun mener ikke, at jeg skal være så bange for ikke at få nogen praktikplads.

Takker for de gode råd og skal til at slutte samtalen. I det samme

fortæller hun tøvende, at de overvejer at ansætte en praktikant mere. HVAD?!? De vil gerne have en praktikant mere, men de skal først finde ud af, om det kan lade sig gøre med økonomi, Pia Færing osv.

Bliver helt rundt på gulvet. Det hun siger er, at af mine drømmesteder måske slår op i anden runde. Jeg lover højt og helligt, at jeg ikke siger det til nogen, og at jeg ikke bliver skuffet, hvis det ikke bliver til noget. Hun lover at ringe besked sidst på ugen eller først i næste uge.

Lørdag den 1. maj

Vågner med en anelse tømmermænd efter fredagens kapsejls i Universitetsparken. Tjekker mail. Der er mail fra Lisbet, afsendt fredag eftermiddag. Hun skriver, at hun har prøvet at få fat på mig, og om jeg ikke

vil ringe til hende. Bander og svovler over, at jeg absolut skulle tilbringe fredag eftermiddag i en stopfyldt universitetspark, hvor der oven i købet var dårligere mobildækning end på DJH.

Overvejer et kort øjeblik om jeg kan tillade mig at ringe til hende på en lørdag eftermiddag. Der er et mobilnummer. Jeg ringer. Der er ingen der svarer. Lægger en besked om, at hun meget gerne må ringe til mig, hvis hun har tid. Forbereder mig på at få et afslag. Hvis de ville slå op igen, kunne hun jo bare skrive det i mailen.

Klokken 15.46 ringer telefonen. Det er Lisbet. Telefonen falder lidt ud og jeg hører bare to ord. "...ansætte dig." Temmelig utjekket bliver jeg nødt til at spørge, om hun liiige vil gentage det hun sagde.

Den er god nok. Hun har kigget nærmere på det. De vil gerne have en praktikant mere, og de vil gerne have mig. Mister koncentrationen. Begynder at græde. Denne gang er det af glæde. Stammende får jeg sagt tak og forsøger at høre efter, hvad hun egentlig siger. Mine tanker er et helt andet sted.

Torsdag den 6. maj

Har netop været ude og hilse på DR FYN. I tasken har jeg nyhedskoncepterne for DR FYN og strategiske mål for Danmarks Radio. Først nu går det op for mig, at det er sandt, og hvor heldig jeg har været.

Hold da kæft hvor jeg glæder mig til at starte i praktik den 1. august. Og så oven i købet på min ønskeplads!

Øverste billede: Henrik Nordbrandt, Forfatter. Nederste højre : Mathias Rust

Arla medarbejder

Tidligere Bogart, Ole Michelsen

At fortolke et menneske

»De bedste billeder er dem, hvor jeg føler, at jeg har mødt personen, og fået lov til at træde lidt tættere på.«
Ricky John Molloy fortæller om kunsten at lave et portræt

Af Mads Nissen
Foto: Ricky John Molloy

Hvorfor portrætfotografi?

Som freelancer får jeg primært portrætopgaver, og sjældent reportage, men det passer mig egentlig godt. Ved portrætfotografi møder du et andet menneske utroligt intenst over en meget kort periode. I har det her fælles projekt at lave nogle rigtig gode billeder, hvor personens udtryk og den fotografiske form går op i en højere enhed.

Til forskel fra reportage, kan du i portrætter opstille situationen, men hvis personen ikke har sig selv med i det, bliver billedet aldrig ærligt.

Hvordan arbejder du før en opgave?

Jeg researcher på personen. Hvem er han, og hvad står han for. Hvis interviewet er færdigt, læser jeg det, og der opstår måske nogle ideer, til hvilken stemning jeg vil fremhæve i fotografiet. En snak med journalisten kan være god.

Herefter vælger arbejdsmetode; enten den planlagte eller den spontane. Ved den planlagte har jeg en location, finder ud af om jeg skal bruge lamper, hvilken teknik vil jeg benytte. Jeg tænker på, hvor mange billeder kunden skal have. Tæt på, langt væk, hvordan billederne bliver varieret og så videre.

Den spontane metode kræver lidt is i maven. Her planlægger jeg intet, såfremt

det er muligt. Jeg henter personen, kører af sted, og stopper når den bedst egnede location dukker op. Metoden tvinger mig til at komme ud af mine fotografiske rutiner og udfordrer mig selv, men selvfølgelig er risikoen også større, for at tingene kan gå galt.

Hvad søger du i dine portrætter?

Jeg søger en kombination af et godt udtryk hos personen, mens det samtidigt er flot teknisk og kompositorisk. Det skal frem for alt handle om den portrætterede, mens jeg som fotograf træder tilbage. Læsere må gerne få en fornemmelse af at iagttage personen og på en eller anden måde få mulighed for at sætte sig i deres sted.

Når jeg laver en hel portrætserie, er der mulighed for at lave mere udfordrende billeder. Billeder med et åbent billedsprog der stiller spørgsmål og kræver noget af læseren.

Som af Mathias Rust på sengekanten: "Hvorfor sidder han dér med det ansigtsudtryk, og hvad tænker han på?"

Idealet er at fange det korte og intense øjeblik, hvor personen smider facaden, giver noget af sig selv og blot er tilstede i billedet. Billedet er jo min fortolkning, af et andet menneske. Men altså... - tit går det også galt, hvor jeg aldrig rigtig kommer ind på personen eller forfalder til en eller anden kliché, men hvis man ikke tør fejle, udvikler man sig aldrig. Og man kan ikke

opfinde et nyt portræt hver gang.

Hvilke overvejelser gør du om din egen ageren overfor det menneske, du skal portrættere?

Som portrætfotograf er du tvunget til at overtage kontrollen. Det er dig, der har ansvaret for situationen, og jeg er meget bevidst om min rolle, når jeg møder "offeret" første gang. Jeg fornemmer om personen er nervøs, eller om han er scenevant og selv plejer at tage kontrollen.

Er personen meget nervøs, bruger jeg tid på at snakke inden optagelserne, og jeg starter stille og roligt ud. Undervejs stopper jeg og forklarer detaljeret, hvad det er, jeg ønsker at få frem. På et tidspunkt ser personen mig måske ikke længere som fotograf, men som et menneske eller ligefrem som en ven.

Selv om hele scenen er meget planlagt, er det også vigtigt at være åben overfor indskydelser. Det er nemlig ofte de små øjeblikke, hvor kameraet er nede, at nærværet og tilliden kommer. Som med billedet af Mathias Rust. Her var optagelserne egentlig færdige, da han pludselig sad der på sengekanten.

Er offeret derimod vant til at blive fotograferet, og har han et fast billede af sig selv, og af hvordan han skal agere, gør jeg meget ud af at ryste personen ud af den rolle undervejs.

Men det hele er meget intuition. Pludselig opstår situationen bare. Et splitse-

kund. Og jeg skyder. Ofte er det de sidste billeder på filmen, der er gode på det tidspunkt, hvor vi efterhånden har arbejdet os ind på hinanden.

Mange af dine billeder er meget enkle, stramt komponerede og rene i udtrykket. Hvorfor?

Jeg arbejder med mellemformatkamera med objektiver, der svarer til, hvad øjet ser. Det er personen og ikke formen, der skal være i centrum. Derfor holder jeg billederne simple og bruger ikke mange effekter. Det lyse og rene er med til at rydde op i billederne, for når personen står op af et hvidt lærred, er der kun én ting at forholde sig til.

Hvad er et portræt af Ricky John Molloy?

Det må andre bedømme, men jeg håber for det første, at det er noget, der fanger folk og giver en stemning eller oplevelse af personen, jeg har portrætteret.

De bedste billeder er dem, hvor jeg føler, at jeg har mødt personen, og fået lov til at træde lidt tættere på.

nissen@mail.djh.dk

Ricky John Molloy er uddannet fotojournalist fra DJH i 2001. Hans billeder og yderligere information kan ses på www.rickymolloy.com

:: FOREIGN AFFAIRS ::

Shutting up the press

Polish journalist Wojciech Sumlinski made national headlines when he reported that prosecutors ignored testimony linking organized crime to politicians of the governing party. Then came a court order telling Sumlinski to reveal his source - or face time in prison

By Preston Smith, Poland Monthly
Edited by Sheila Nykwist

Such topics might seem more appropriate for a spy novel than a story describing the life of Polish journalists, but the current reality of the trade - and of the difficulties faced by top investigative reporters in Poland - is the stuff of Hollywood film scripts. Meanwhile, these same journalists have been bombarded with litigation that is now almost universally seen as an effort by political forces to silence the press.

The point was brought home in January when one of political magazine Wprost's top investigative journalists, Wojciech Sumlinski, was controversially stripped of his right not to disclose sources in a case that involved a prominent mafia figure, Jaroslaw S. The decision, handed down by Warsaw's 2nd Regional Criminal Court, stunned the editorial staff at the weekly magazine - as well as even the most thick-skinned of the Polish press, most of whom had long ago come to believe that civil and criminal libel lawsuits were simply part of the journalistic trade. Yet court decision ruffled more than a few feathers. The leak to Sumlinski, which involved written testimony from the former

mafia boss, had been a stunning revelation in itself. Apparently, the prosecutor in the case had shown no inclination to take the crime figure's statements seriously, not to mention where they clearly led - that is to members of the Democratic Left Alliance (SLD), the governing party. More troubling, an obvious manhunt began to find out just who had leaked information to Sumlinski and to Wprost.

Worse, in an effort that journalists from Poland's major publications said had become typical of politicians and prosecutors, Sumlinski himself was targeted.

Setting off a bomb

Sumlinski is soft-spoken to the point of being taciturn. His stories are not. In Wprost's July 20, 2003 edition, Sumlinski began an article entitled "Simply the Mafia" with the following:

"In Poland there is no [such thing as] the mafia," stated the Ministry of the Interior of the Third Republic of Poland. This is a lie: The Polish Mafia was born in the years 1989-1992, and from that point its influence has grown. The mafia governs a great part of Polish life and of the Polish economy.

Only a few lines later, Sumlinski added the following statement from the crown witness's testimony:

"The Pruszków Mafia has looked after the business interests of a group of SLD politicians for years. This began with slot machines, and then came millions in loans."

Sumlinski's report was a political bombshell. According to the statement and Wprost, Member of Parliament Jerzy Dziewulski (SLD) and Ireneusz Sekula, vice-prime minister under

former prime minister Mieczyslaw Rakowski's communist government (1988-1989) and an SLD MP-among others - had borrowed cash directly from businessman Boguslaw B. The controversial businessman, who some have claimed is a Pruszków Mafia member, had come with a list of contacts ranging from Andrzej Kolikowski, (who was later murdered in a mob hit) to former Solidarity senator Aleksander Gawronik and MP Marek Kolasinski (both opposition party politicians).

The statement also affirmed that the mafia, in collusion with a group of SLD politicians, would collect money from bars featuring slot machines. Moreover, according to Wprost, the crown witness's statement implied that Sekula died at the hands of the mafia - for not repaying some very short-term and high-interest loans.

Yet, as if this scandal were not enough, Sumlinski also posed a very troubling question: Why had the public prosecutor ignored the political aspects of Jaroslaw S.'s testimony? While Jaroslaw S.'s statement was instrumental in breaking up the Pruszków Mafia, it was - according to Wprost and a host of cited sources, including the former Minister of Internal Affairs and Administration Marek Biernacki, Warsaw Mayor and former Minister of Justice Lech Kaczynski - an investigation that intentionally only scratched the surface. In fact, the former national prosecutor, Zbigniew Wasserman, told Wprost that he believed that both he and Kaczynski had lost their posts thanks to questioning the thoroughness of this very case.

Few doubted that Sumlinski had raised a very troubling point. Jaroslaw S.'s testimony had become available through the Crown Witness Protection Program, a system that allowed key witnesses to gain both limited immunity and unlimited protection from former mafia buddies in return for incriminating statements that could be

used against the underworld. Yet the heart of the matter lay in the witness giving honest testimony - if any part of a witness's testimony were deemed untrue, he would lose his immunity and protection as a crown witness. Put simply, according to the law, such testimony would be deemed useless. In what may have been the most troubling discovery of the entire affair, it appeared that only half of Jaroslaw S.'s testimony was deemed truthful and therefore useful to the public prosecutor's office. In short, Jaroslaw S. remained a witness and the Pruszków Mafia was at least temporarily shattered - but the political aspects of the Crown Witness' statement were conveniently ignored.

Yet in January it appeared that at least one political aspect was not ignored at all, this being the decision to strip Sumlinski of his right not to reveal sources while demanding that he appear in court in order to pinpoint the apparent leak. The news came coincidentally on the heels of what many had likely understood to be a different scandal, the alleged link of former SLD chief and probably future European Parliament Member Jerzy Jaskiernia to slot machines, the mafia and a \$10m bribe that came up in the testimony of yet another Crown Witness, Dariusz S., a.k.a. "The Jaw" a key figure involved in a Wroclaw-based mafia group.

Jaskiernia was later cleared of charges that he repeatedly called absurd. That said, most pundits believe that he was quietly asked to abandon his post as SLD chief, although officially he said he resigned in order to prepare for the European Parliament. Sumlinski is definitely one of the doubters. In fact he was adamant in telling Poland Monthly that "those are the same slot machines that I wrote about back in July."

Meanwhile, the Wprost journalist, like a surprising number of investigative journalists across Poland, has found himself in hot water. If he reveals his source, ethically and professionally Sumlinski will be forever com-

On May 1st the European Union was enlarged with ten new member states. Many of them have been democracies for less than 15 years. What does that mean for press freedom in these states?

Read this story about Polish journalists willing to sacrifice their freedom to clean up corruption in their society.

promised. If the court order is not overturned and Sumlinski stands before a judge and refuses to talk, he could face up to 10 years in prison.

Shooting the messenger

To put it mildly, when it comes to painful court decisions Sumlinski is hardly alone. Major daily publications, such as Poland's largest and second-largest newspapers, Gazeta Wyborcza and Rzeczpospolita, and news magazines like Newsweek Polska and Wprost, speak of an alarming number of journalists who are facing both criminal and civil libel cases in this country-so many that talk of a concerted effort by forces within the government to silence the press has begun to approach conspiracy-theory levels.

"It's important to remember that journalists have exposed more scandals in the past few years than at any time in Poland's history," said Bertold Kittel, a winner of Press magazine's 'Investigative Journalist of the Year' award-and a journalist who has been consistently bumping heads with prosecutors.

"At the same time, try to name cases of corruption exposed by the government - they are all discovered by journalists. But when they are, the people exposed are [not necessarily prosecuted], but instead prosecutors spend their time chasing journalists."

Such problems have not gone unnoticed by international watchdogs. The International Federation of Journalists noted that the Polish press has long been bombarded with politically motivated or questionable lawsuits.

"The International Federation of Journalists and the European Federation of Journalists say that this is not the first attempt by the Polish authorities to choke the free press in Poland and recalled previous concerns in December 2002 of "political manipulation," discrimination over public advertising and an attack by the government on the independent newspaper, Rzeczpospolita," states a December IFJ press release.

Though threatened with time in prison Wojciech Sumlinski refuses to reveal the identity of his source. Above the article Poland Monthly brought in February.

Commentary:

Marca

How is it to live in a country where the most sold paper is all about sport?

By Jose Huertas

The sports press in Spain is the most important in terms of sales. The circulation of sporting daily newspapers in Spain is close to 800,000 copies. It reaches almost 11 percent of the whole population while the daily newspaper has the highest circulation, El Pais, has around 1.6 million readers, Marca, the most popular sports newspaper, has almost 2.5 million readers. This gives an indication of how we Spaniards are.

To tell the truth, I don't like the sports press, I don't take it seriously. I have a friend who used to buy Marca every monday. He used to sit down in the school café and carefully read the scores, the classifications and the line-ups of all the big teams in Europe. He could speak about football all day long; however, he could never stir any interest in me towards sports media. "It's necessary, man, to understand football on a higher level" or "How can you say you know something about football if you don't read the papers?" were his strongest arguments. I never answered him, I didn't want to discuss it with him. I used to shrug my shoulders and smile. "Well, man. Maybe I don't want to know about football". Bad answer: as a Spanish guy, you're supposed to know everything about it.

However, I can't understand the impact of this sort of paper. Have you ever opened one of them? They are so predictable; so similar to books for children, full of pictures, avoiding complex sentences, abusing sentence clauses; written for simple-minded people. They have more gossip than real information (for instance, the story about the last girl Beckham cheated on Victoria which filled several front pages a couple of weeks ago) and its contents tend to be very opinionated. From a journalistic point of view, these papers are far from the ideal of what good journalism should be.

But overall, there are two main things that annoy me about the Spanish sports press: firstly, I can't understand why they call themselves 'Sports Press' when it seems clear that they mainly talk about football. So to avoid confusion, they might as well be called 'Football Press'. Secondly, the lack of objectivity when these papers are adopting a clear position in favour of the two biggest teams in Spain: Real Madrid (Marca and As) or FC Barcelona (Sport and Mundo Deportivo).

That is the reason why I can say that Spanish sport press sucks. It sucks more if you're not a supporter of the galactic Real Madrid or of the very rich FC Barcelona; but it sucks even more if your team's biggest aim is to defeat one of those two big teams, rather than winning any championship. And now, after writing this, I will look for some real information on my team's official website, the only place where you can find anything about the best football team in Spain: Atlético de Madrid.

jose_huertas@pressnet.zzn.com

The federation, which is the largest such organization of its kind in Europe, had earlier condemned the government for attempting to pressure journalists, accusing Poland of conditions "in which corporate rubber barons and political interests are putting intolerable pressure on media freedom and rights of media staff."

Turning the screws

All the same, Bertold Kittel pointed out that it would be a mistake to cast all prosecutors, judges and politicians into the same boat. He mentioned that some politicians simply shrugged their shoulders at his articles, saying 'No, Mr. Kittel, we didn't like that one, but okay. You caught us. You are just doing your job, so we won't take it personally.'

Yet such a laid-back attitude is hardly the standard, and investigative reporters and their editors remarked that 1) they were sometimes surprised by the 'informal arrangements' they stumbled upon and 2) very often the people behind corruption rings went out of their way to get revenge on the people and organizations investigating them.

"It seems to me that when the media started to investigate different areas of corruption with more fervor, they encountered, especially in many local communities, corruption groups in which you had some important figures from the justice system," said Piotr Stasinski, deputy editor of Gazeta Wyborcza.

"We have a [misdirected] form of solidarity among lawyers - especially among judges and attorneys, which have the right to represent clients before a criminal court," he said, pointing out that the number of

such attorneys is limited by legal trade organizations, so that such solidarity is all but impossible to break.

"Among judges, I think, there is a [huge number] saying, 'Those fucking media! They keep chasing us and we don't like them.'"

Stasinski noted a case where a small, local paper released a story simultaneously with Gazeta Wyborcza. Although the editor of the smaller paper managed to survive the incident, the day after publication the newspaper was visited by no less than seven tax inspectors. Simply put, it seemed much more than a coincidence.

Newsweek Polska's national news editor, Dariusz Wilczak, concurred. Like Stasinski and Kittel, Wilczak said he believed the word 'conspiracy' to be too strong a word for describing the actions of Polish prosecutors and judges, although he did not underestimate the strength of those pitted against the media.

"I would like to clearly say that those who would like to make our lives more difficult or block publication [of an article] have tried to do this in a number of ways."

Wilczak said that the most common way to stop an investigation was through threats or acts of intimidation, either involving physical threats or through litigation.

When asked how often he is "advised" not to run a major story, either because of foreseeable litigation or because a journalist might find himself in danger, he replied: "On a weekly basis."

A prosecutor's story

Włodzimierz Blajerski, formerly the country's national prosecu-

tor claims, he was sidelined and basically forced out of his post after initiating an investigation that tied corrupt prosecutors, police officers and Central Bureau of Investigation (CBÂ) officers with an organized crime ring.

Although a number of the accused are still facing trial, prosecutors named in the investigation have been routinely promoted, he said. Moreover, the investigation not only petered out, but the case gradually ground to a halt.

Speaking of prosecutors targeting journalists, Blajerski said, "Instead of prosecuting criminals, they are prosecuting journalists."

Fighting the machine

Rzeczpospolita's Kittel along with his colleague, Anna Marszałek, have fought through - or are still fighting through - 10 cases of criminal or civil libel. In the United States, such journalists would likely no longer be working, their reputations having long been ruined by what most would assume to be sloppy work that led to litigation. Yet here the comparison breaks down. Kittel and Marszałek are multiple Press magazine 'Journalist of the Year Award' winners. Marszałek won this year's title by exposing the Starachowice/SLD scandal, in which an SLD politician, Andrzej Jagiello, allegedly tipped off Starachowice gangsters before an impending police raid. Both are known for attention to detail and both have published numerous stories that later spurred intense, and fruitful, investigations by local and national authorities.

Finally, both are backed by Rzeczpospolita, a newspaper with an outstanding reputation for "getting it right," and which

has also been noted by the International Federation of Journalists as having become a target of political games, most of which have been played out through the courts.

More troubling still, Sumlinski, Kittel and Marszałek are just a few faces in a very large crowd. What can only be described as a debilitatingly unpleasant experience, court battles over extremely well-documented stories have become all but a rite of passage for investigative reporters. So have threats, attempts at deal-making and acts of political intimidation.

Yet sometimes the press proves too big a foe to fight. In perhaps the first case of journalists breaking into the ranks of prosecutors, Newsweek Polska's Michał Karnowski, a journalist specializing in politics and investigative work, together with Andrzej Potocki, revealed the case of Katowice Prosecutor Jerzy Hop, now facing trial for allegedly extorting approximately PLN 1.7m in bribes.

"Such investigations do not always end negatively," said Karnowski. "In Hop's case, we had it so well documented that I was convinced [we would win from the start]."

"The worst is when a journalist acts on poorly documented evidence," he said, adding, however, that the advantage of working for a large publication could not be underestimated.

Karnowski explained that often journalists are faced by censorship from their own publications, not to mention by litigation or physical threats. That said, Karnowski told of a colleague beaten up by thugs, as did Rzeczpospolita's Anna Marszałek. He also told of incidents where it

appeared the Newsweek Polska newsroom had been bugged.

Karnowski's bugging theory is alive and well among most investigative journalists. It is common for nervous journalists (and mafia figures) to immediately remove batteries from their cellular phones when talking shop.

Facing the music

"If they try to force me to identify my sources, I won't do it," said Sumlinski, adding that the prospect of facing prison time for refusing to obey a court order would not change his mind.

Such bravado is hardly without its admirers. Sumlinski's conundrum has appeared to stir the media into a previously unseen show of solidarity.

"Let them try," said Gazeta Wyborcza's Stasinski. "We will dramatize the case. We will go to jail if necessary, but we will dramatize the case."

These are comforting words for Sumlinski, to be sure. To stand before a court and refuse to reveal his source in the face of a court order will demand both selflessness and bravery. But there is little doubt that he - as well as all members of the media - would sleep better at night if his court date were not only publicized, but called off altogether.

This article was originally published in the magazine Poland Monthly, February 2004. For the full version, go to polandmonthly.com.

Praktikantdagbog:

Med håndholdt flash i Politikens tjeneste

Artiklen kan være nok så god. Men hvis der ikke er et billede til, er der ingen, som gider læse den. Fotopraktikant på Politiken, Pelle Rink, aflægger rapport fra en næsten helt almindelig dag

Tekst og foto: Pelle Rink

Mandag, klokken er 9.34. Lidt forsinket og med nyklippet morgenhår gør jeg min entré på redaktionen. Hele seks fotografer er til stede til det obligatoriske morgenmøde - det er flere end normalt. Efter at have stået i kø ved kaffeautomaten, sætter vi os ved det ovale bord. Fotografer, billedredaktøren, billedarkivisten og billedchefen gennemgår weekendens aviser, og der falder både ros og ris til billedvalg, fotografering og layout. Vi når til side 7 i dagens avis: Et billede fra prinsesse Benediktes 60 års fødselsdag med det kongelige persongalleri i baggrunden og en hest med rytter i forgrunden. Den entusiastiske, og til tider højtråbende, billedchef føler, at han må statuere et eksempel:

»Det billede skulle aldrig have været i avisen.«

Den påstand er mange enige i, men den antænder alligevel en diskussion: Hvor langt skal man gå for at løse fotoopgaver, som i og for sig er uløselige? SKAL man have noget med hjem? Eller kan man insistere på ikke at

kunne løse opgaven, hvis det er umuligt at lave et ordentligt billede? Et tilbagevendende dilemma for avisfotografer. Billedchefen konkluderer, at det er bedre med 'et godt billede af en hest, end et dårligt billede af en hest og en prinsesse,' men kom morgenmødets fotodeltagere nærmere dilemmaets løsning?

Slipsefætter på vogndækket

Det er en stille dag. Først klokken 11.00 skal jeg på opgave: Et portræt af en amerikansk professor. På bestillingen står der: 'Kommer ind på Politiken'. »Fuck,« tænker jeg, hvad fanden gør man med en slipsefætter, der skal interviewes i Politikens kantine. Og som tilmed bliver kaldt vogndækket og ligner noget, der ku' ligge på færgen til Swinoujje? En ting er sikkert; jeg bliver nødt til at hive ham et andet sted hen for at få et nogenlunde resultat. Tænke, tænke... Jeg gør sgu, som jeg plejer: "How are you? Please follow me to the yard!" Gården, en location som er udnyttet ud over al rimelighed af husets fotografer.

Det regner i gården, men Mr.

'Jeg gør sgu som jeg plejer'. Det amerikanske vogndæk fotograferet i Politikens gård.

Wayne forsikrer mig om, at det ingen skade gør. Sådan var det også sidste gang, han var i Danmark. Vi søger ly i en port, og jeg forsøger, det bedste jeg har lært, at forvandle de næste syv minutter i regnvåd selskab med

en mand fra Washington og en håndholdt flash til noget, de vil bruge i spalterne på udland. Og ikke mindst noget, jeg selv synes er hæderligt. Da jeg kommer ind til computeren og ser resultatet, dukker spørgsmålet op igen:

Lykkedes det? Njah, jeg ved det sgu ikke rigtig.

Tid til hyggesnak

Dagens anden og sidste opgave er et billede af Georg Jensens smed. Jeg har god tid. Det er én af de dage, hvor der er tid til hyggesnak, hvor man kan trække frokostpausen i langdrag uden at skamme sig, og hvor man alligevel kan gå hjem klokken 17.30. Men dagen er også lidt atypisk. Normalt sidder jeg stadig ved computeren og laver billeder klokken 19-20, mens det går op for mig, at jeg har glemt at spise frokost.

Nu sidder jeg hjemme og prøver at få et overblik over dagen i dag; endnu en dag, som ikke ligner nogen af de andre.

Georg Jensens sølvsmed i dårligt lys med et hold fra TV2/Lorry stående i samme lille lokale.

rink@mail.djh.dk

Kommentar:

Gode udsigter til næste semester

Kvinder! Det vrirler med dem! Aldrig i Journalisthøjskolens historie har der været flere, og nu ser det oven i købet ud til, at de er ved at komme i overtal.

Af Anders Kanberg

Bunkereren. Lørdag den 1. maj. Mens andre er på barrikaderne til socialistiske arrangementer rundt om i landets parker, sveder næste generation af journalister tran til årets optagelsesprøve. 713 journalist- og fotojournalistspiranter er mødt forventningsfulde og spændte op for at reservere en plads på en af landets mest eftertragtede uddannelser. Og for første gang i uddannelsens historie, er de fleste af dem kvinder. Rart!

Forsmag på glæderne

På trappen foran hovedindgangen har pigerne løftet op i trøjen for at få lidt sol på maven. De af dem, der har været så forudsende – og venlige – at iføre sig nederdel, nyder tydeligvis forårsolens kærtegn på kroppen. Som på en junidag i Botanisk Have ligger mennesker henslængt rundt om i græsset og i vindueskarme. Småfnisen og diskret frokostpauseflirt kan høres i alle afkroge. De kæderygende

Det trækker op til flere tæser på DJH.

Foto: T. Kaare Smith

nervevrag og frustrerede eksistenser, vi husker fra vores egen optagelsesprøve, er på mystisk vis forsvundet. Forduftet. Der må være en skjult dagsorden.

Den store mængde bramfri uanstændighed og sorgløse opførsel kan ikke bare være tilegnet de forårskåde studerende udsendt af skolebladet...

Det ser godt ud

Nogen vil mene, at der er en ligefrem proportional sammenhæng mellem mændenes alkoholind-

tag og det begrænsede antal af kvinder på DJH. Herrerne graver efter forløsning på bunden af plasticopperne og søger ud i verden for at finde trøst. Der er eksempelvis forlydender om en arrangeret fredagsbar med Sygeplejeskolen. Men nu ser det ud som om optagelsesnævnets tilstræbelser på at lave prøven mere "feminin" har båret frugt.

Med en opgave som "Erobrer kvinderne universiteterne?", opgave to på journalistlinjen, ser det godt ud. Glimrende arbejde, Farmann! Herrerne kan læne sig tilbage i smilende positiv forventning. Udsigten er på toppen. Og snart skal vi ikke løbe så langt for at nyde den. Og til kvinderne, der måske føler sig forurettet og forbigået, er der jo de maskuline skabninger på 1. og 2. semester, der stadig er her efter sommerferien.

kanber@mail.djh.dk

Ali Baba
Pizza & grillbar
Siden 1990

Bestil online på www.alibaba.just-eat.dk

VESTERGADE 6B
8000 ÅRHUS C
Tlf.: 86 13 81 88

PIZZA

	1 pers.	ca. 6 pers.
1. <i>Margarita</i> Med tomat, ost og oregano	35,-	115,-
2. <i>Hollywood</i> Med oksekød og løg	40,-	145,-
3. <i>Peppe</i> Med pepperoni, champignon og majs	50,-	150,-
4. <i>Atti</i> Med oksekød, skinke, champignon og grøn peber	45,-	165,-
5. <i>Capriciosa</i> Med skinke og champignon	40,-	140,-
6. <i>Quatrostagioni</i> Med rejer, skinke, champignon og grøn peber	45,-	160,-
7. <i>Pizza Kebab</i> Med kebab og løg	55,-	160,-
8. <i>Vegetar</i> Med champignon, løg og majs	40,-	145,-
9. <i>Pizza Atlanta</i> Med rejer og tun	40,-	165,-
10. <i>Husets Speciale</i> Med oksekød, kebab, gorgonzola og løg	65,-	175,-
11. <i>Baba Pizza</i> Med oksekød, pepperoni, skinke og cocktailpølser	55,-	160,-

HENTE SELV PIZZA MANDAG TIL ONSDAG FRA KL 16.00-20.00.

PIZZA BRØD
Hjemmelavet - Med babadressing eller hvidløgss dressing.

12. Kebab	23,-
13. Falafel	20,-
14. Chili Pølse	20,-
15. Kylling	23,-
16. Tun	20,-
17. Rejer	25,-

Stud.nazi

Tekst og foto: Otto Jon Lerche-Jørgensen

"Det var bare for sjov," siger Jonathan og kigger overbevisende op fra Mac-skærmen.

"Jeg lavede en Google-søgning på mit eget navn. Først dukkede en masse almindelige ting op, noget af det, jeg har lavet for DR, programmer fra SKUM, U-land og en artikel fra Illustreret Bunker. Men da jeg kom længere ned på siden, stod der Auswitsch. Det undrede mig lidt."

Jonathan har aldrig været i Auswitsch og klikker på linket for at undersøge, hvad han og den polske by har med hinanden at gøre. Det roterende lykkeshjul popper op ved siden af musemarkøren, mens computeren tænker og langsomt åbner hjemmesiden: Et hagekors, et link til de danske nazister og et fyldigt forsvar for Holocaust-benægtelsen, David Irving, kommer til syne på skærmen. Længere nede på den antisemitiske side, UPPS, finder Jonathan et uddrag af sin to år gamle Bunker-artikel.

Unuancerede journalister

"Det er jo bare et interview, som jeg lavede for Illustreret Bunker, mens jeg gik på 1. delen," siger Jonathan Herrik.

"Da jeg skrev artiklen, havde jeg aldrig forestillet mig, at jeg skulle blive citeret på en antisemitisk hjemmeside."

Jonathans artikel er et interview med fremtidsforskeren,

Jesper Bo Jensen. Han kritiserer journalister for at være overfladiske og for at se og vise virkeligheden i en skarpvinklet og unuanceret optik.

"Jesper Bo Jensen sagde nogle gode ting, og faktisk skrev jeg historien, fordi jeg er enig i, at journalister kan være overfladiske," siger Jonathan, der med sin kritik satte gang i hovederne på folkene bag hjemmesiden: Når Jonathan Herrik skriver, at journalister generelt er unuancerede, må det også gælde for mediernes fremstilling af Holocaust.

Nuancerede anti-semitter

"Tænk, vær skeptisk, vær åben, søg mere information, vær kritisk, tænk", skriver hjemmesiden om sig selv. Nazistisk? Nej, ordene, som toner frem

Pas på, hvad du skriver. Jonathan Herrik skrev for to år siden en artikel til Illustreret Bunker. Nu er han citeret og brugt som sandhedsvidne på en antisemitisk hjemmeside

forsiden, kunne være grundpiller på enhver journalistisk redaktion, og en kuld-surfet journalist-studerende som Jonathan kunne tro, at siden var sandhedssøgende og balanceret. Men på Dansk Institut for Internationale Studier kender de siden.

"Hjemmesiden er et velkendt forum for den yderste højrefløj. Den beskæftiger sig særligt med udfald mod jøder, og på

den findes også henvisninger til nazistisk materiale, som hævdes at beskrive "sandheden" om såvel Holocaust som dagens politiske temaer," siger Torben Jørgensen, som er forskningsassistent ved Institutet.

"Imellem de citerede findes også en del koryfæer fra den yderste danske højrefløj samt

egentlige nazister, blandt andre Jonny Hansen."

Forsigtig studerende

"Det er meget ubehageligt, og jeg vil ikke tages til indtægt for noget på en nazistisk hjemmeside," siger Jonathan, der må finde sig i at optræde på siden, så længe den overholder citatretten.

"Faktisk skal jeg bare være glad for, at mit navn og telefonnummer ikke ligger på siden. Og så må jeg hellere passe på for fremtiden; der er jo nok større risiko for, at denne artikel bliver citeret."

lerche@mail.djh.dk

Checkpoints i vejen for studiet

På den nordlige del af Vestbredden ligger Nablus. De 150.000 indbyggere er omgivet af Israelske bosættelser, byen er berygtet i Israel som terrorhovedstad, men er også hjem for An-Najah universitetet og 150 journaliststuderende

Tekst og foto: Victor Szulc

Jeg kunne ikke have ønsket mig en bedre presseofficer end Anat.

21 år, køn, sød, flirtende og aldrig mere end et telefonopkald væk, hvis der skulle opstå problemer. Som for eksempel da jeg på trods af et Israelsk pressekort, uden nogen videre forklaring, bliver nægtet adgang igennem et Checkpoint.

"Jeg ringer dig op om 5 minutter", kvadrer hun og lægger på.

Middagsheden uden for Hu-

wara checkpointet ved Nablus lægger en dæmper på al aktivitet. Så mens de tre soldater skiftevis sludrer med hinanden og med jævne mellemrum råber den næste i køen an, er der masser af tid til at sludre med den venlige lokalbefolkning, som en guidebog ville have anbefalet det.

Ingen rutiner

Et israelsk pressekort giver i teorien adgang overalt. men lige som man vænner sig til at passere checkpoints, sker der noget uventet, og man bliver efterladt med en klam fornemmelse af, at regler og procedurer er noget, der bliver formuleret ad-hoc af

de soldater, man tilfældigvis er i hænderne på: Et checkpoint bliver lukket tilsyneladende uden grund, eller en 40 minutters køretur til Jerusalem tager tre timer på grund af en patrulje, der stopper alle bilerne på vejen.

Jeg begynder at forstå, hvorfor Muthanna Al-Qadi, en journalist-studerende som vil vise mig rundt på An Najaf universitetet i Nablus, sagde "Inshallah", om gud vil det, da jeg ringede ham op og sagde, jeg var på vej.

Men der findes som regel et alternativ. Islam, en ung medicinstuderende jeg følges med, bliver også nægtet adgang, og han foreslår, at vi i stedet tager

'den anden vej', uden om checkpointet og igennem bjergene i stedet for. Den vej smuglere, eftersøgte palæstinensere og andre, der bliver afvist ved checkpoints, plejer at tage.

"Det er det 21. århundrede. Hvorfor bliver vi så behandlet som dyr?", spørger han retorisk.

Trussel mod journalister

Vi vælger dog den sikre løsning og venter. Indenfor en halv times tid bliver soldaterne erstattet af middagsholdet.

Islam kommer igennem uden problemer, men Anat lader vente på sig. Da hun endelig ringer mig op, har hun fundet ud af,

hvad der er i vejen.

"Vi har kendskab til en specifik trussel imod udenlandske journalister i Nablus," forklarer hun, men den Israelske hær er ikke min far og mor, og jeg er selvfølgelig velkommen til at tage derind, "uden at de kan garantere for min sikkerhed", som Anat så venligt formulerer det.

Efter endnu en diskussion kommer jeg forbi checkpointet, og aftaler et mødested med Muthanna inde i centrum.

Første gang med kvinder

Byen Nablus er stokkonservativ. En italiensk pige, der underviser børn i en af flygtningelejrene,

blev den første dag spurgt om, hvilken sygdom hun har, siden hun i en alder af 28 ikke havde nogen børn endnu. Et glimrende eksempel på den nordlige del af Vestbredden. Reaktionen, traditionel og stolt af det.

På An Najah universitetet mødes den islamiske traditionisme med intellektuelt frisind. Side om side med Sharia-fakultetet ligger studierne for moderne kunst. Og selvom Hamas politiske gren sidder stærkt på studenterrådet, er undervisningen ikke kønsopdelt, som eleverne i Nablus ellers er vant til. I folkeskolen er det kun i små landsby-skoler, at man underviser drenge og piger i samme klasse, fortæller Muthanna.

"Det var lidt mærkeligt at komme i gruppe med piger første gang, men helt klart en positiv oplevelse. Man kan vel sige, at de fuldender undervisningen - kommer med friske ideer og inputs, man måske ikke selv havde tænkt på."

Gruppearbejdet bliver krydret med individuelle prøver, og når de studerende starter på anden halvdel af det fireårige studie, kommer der et to måneders praktikforløb. Universitetet samarbejder med palæstinensiske medier og sender de studerende af sted i hold. De mest eftertragtede pladser er på de tre palæstinensiske, landsdækkende aviser, men alene Nablus byder på et mediemarked, der kunne give en dansk medieforsker sved på panden. Elleve TV-stationer og fire Radiostationer er det indtil videre blevet til. Der findes ingen copyrightlovgivning i Palæstina, så de tre af tv-stationerne, der sender døgnet rundt, blander egenproduktion med BBC og Al-Jazeera programmer hentet ned fra satellit.

Studerende i en krigszone

De palæstinensiske journalist-spiser har, udover stramme deadlines og kilder der aldrig vender tilbage, også helt unikke problemer at slås med. Som i

April da Nablus' indbyggere om morgenen blev vækket af lyden fra tanks i gaderne. Fra højtalervogne lød beskeden, at der var erklæret udgangsforbud og at alle som brød det, ville blive skudt.

"Når det sker, bliver universitetet selvfølgelig lukket, indtil udgangsforbuddet bliver ophævet igen", fortæller Muthanna.

I April varede udgangsforbuddet i fire dage, men ingen

"Ofte bliver det konfiskeret eller klippet over", fortæller en elev.

Muthanna trækker på skulderen.

"Det afhænger af soldatens humør. Indimellem kommer man igennem uden problemer, andre gange lader de folk vente i timevis, især når de studerende skal hjem på weekend, eller under Ramadanen."

"Ofte tager palæstinensiske journalister og fotografer store risici", fortæller Muthanna. Han mener, at det er derfor, at de ofte er populære hos de internationale billedbureauer.

"Da det virkelig gik hårdt for sig i Nablus for nyligt, og en af flygtningelejrene blev bombarderet fra luften, mente de udenlandske journalister, at det var for farligt. De palæstinensiske fotografer insisterede på at tage

Muthanna nikker genkendende, da jeg spørger om hans mening.

"Det er en udbredt myte, men man kan også spørge sig selv om, hvorfor mange historier herfra aldrig bliver rapporteret."

Der er især en historie, Muthanna tænker på. Én han selv skrev for en Palæstinensisk online-avis. En skoledreng, der fik besøg af den Israelske hær, fik en granat og et tomt automatgevær i hænderne, og så begyndte de at tage billeder af ham med et palæstinensisk flag som baggrund. Kun fordi han havde et amerikansk statsborgerskab, slap han for at ende i avisen som kommende selvmordsbomber, fortæller Muthanna.

"Jeg er da sikker på, at Israelske lobbyister har en vis indflydelse. Ikke fordi de ejer medierne, men fordi de forstår at lægge pres på dem, skrive breve og true med boykot, hvis de fremstiller konflikten for kritisk," slutter han.

Exit Nablus

Klokken er ved at være seks, og om en time vil solen gå ned. Når det bliver mørkt fyldes natten over Nablus med geværskud og granater, og turen tilbage til Jerusalem vil blive endnu mere besværlig end den 3 timers affære, jeg allerede har i baghovedet.

Jeg tager turen tilbage til Hwara checkpointet, hvor jeg kan finde en taxa til Jerusalem.

Som regel ved checkpoints står valget imellem høfligt at hilse, småsludre og eventuelt give hånd, eller hvis der er palæstinensere i nærheden, den professionelle overrækning af pas og pressekort fulgt op af et 'Welcome to Israel!', hvis soldaten er i godt humør. Det sidste tager altid længere tid.

Men fire meter fra checkpointet bliver jeg råbt an af soldaterne på Hebraisk.

Hvad gør man? Jeg standser op, rækker armene i vejret, og råber 'Journalist don't shoot!'

Dumt valg. Den kvindelige soldat tager ladegreb på geværet, råber igen på hebraisk, og først da palæstinenserne i nabokøen desperat begynder at rive op i deres bluser og råbe til mig, forstår jeg, hvad hun vil. Og hvor tæt jeg egentlig er på at blive en checkpoint-statistik.

Jeg løfter langsomt op i blusen for at vise, at jeg ikke har noget bombebelte, og først da hendes kollega kommer hen for at tage mit pas, sænker hun geværet igen.

Han kigger kort på det rødbe-defarvede.

"You look like a Palestinian," mumler han undskyldende.

"Welcome to Israel."

szulc@mail.djh.dk

Israelske soldater i aktion ved en demonstration imod Israels mur. På Vestbredden mødes demonstranterne med tåregas, gummikugler og skarpe skud.

ved på forhånd, hvor længe man skal sidde inden døren. Det kan vare timer, dage, eller hele uger inden udgangsforbuddet bliver hævet igen. Når skolen igen åbner, kompenseres der for den manglende undervisning ved at forlænge timerne, eller lægge timer sammen.

Det er dog checkpoints og soldater, der ikke respekterer pressen, det er det største problem, mener Muthanna. De studerende kan ikke få et israelsk pressekort, og det pressekort, de får af universitetet, er ikke meget værd.

Studerende skudt

Men hvordan bevarer man sin objektivitet som journalist-studerende et sted som Nablus?

An Najah universitetet understreger over for de studerende, at objektivitet er et koncept, der altid skal respekteres, fortæller professor Farid Abu-Dheir, men samtidig kan de studerende af praktiske årsager ikke rapportere inde fra Israel og vise den israelske side af sagen, men er nødt til at fokusere på, hvad der sker i de palæstinensiske områder.

I praksis mistes objektiviteten som regel, fortæller han.

"Vores studerende vil ikke mene, at der er plads til neutralitet, når kampen står imellem den velbevæbnede israelske hær og et palæstinensisk offer for samme hær".

Det er langtfra ufarligt at være journalist i Nablus. En af de studerende, Mohammad Abu Halima, blev slået ihjel, da han dækkede palæstinensiske drenge stenkast. Han er langtfra den eneste palæstinensiske journalist, der har betalt den ultimative pris i tjenesten. Tre andre journalister fra Nablus har mistet livet inden for det sidste år. To af dem blev dræbt i Irak, mens den sidste blev skudt af en tank i Nablus.

derind, så verden kunne se, hvad der foregår."

Begrundet paranoia?

"Den Russiske mafia i Israel foretrak Kalashnikovs, også selvom de Amerikanske M16 er bedre våben," fortæller en kontakt mig henkastet i Jerusalem to dage tidligere.

"Så de handler med de militante grupper i Nablus: For fire M16, bytter russerne sig til en Kalashnikov."

Oprindeligt tvivlede jeg på, hvad han fortalte mig, men efter et par besøg i Nablus, viste det sig, at den var god nok. Jeg kommer i tanke om historien, da jeg diskuterer med Muthanna, hvordan man beholder ens kritiske sans i en krigszone. For arabere elsker tilsyneladende konspirations-teorier, og ved checkpoints, i radioen, eller over en kop sød arabisk te med mynte får myterne ben at gå på.

En historie man hører tit, er om den israelske hær, der efter sigende har officerer i Irak til at styre slaget. Og så selvfølgelig al paranoias moder. En teori jeg hører igen og igen: Jøderne kontrollerer medierne - selv Al Jazeera - så verden ikke får at se, hvad der i virkeligheden foregår.

To dage efter at en ung palæstinenser er blevet dræbt ved en demonstration imod muren, samles venner og familie til fredagsbøn ved byggepladsen.

KaJ præsenterer

KaJNyt

- nyhedsbrevet til den engagerede DJH'er

KaJ optager en ældre tradition og sender nu et nyhedsbrev på betonen. Brevet indeholder nyheder, debat og andet godt fra den faglige journalistiske verden. Læs her om nye faglige tiltag på skolen, i Dansk Journalistforbund og ikke mindst KaJ.

Glæd dig til at være opdateret om bestyrelsens arbejde og at du nu har en bedre mulighed for at give din mening til kende mens diskussionerne raser.

Faste elementer i KaJNyt tæller blandt andet en klumme skrevet på skift af bestyrelsen, kalenderen, kort nyt, nyt fra studienævnet, referat fra det seneste bestyrelsesmøde og kommende arrangementer.

KaJNyt vil komme på gaden en gang om måneden. På DJH vil det blive omdelt på papir i kantinen og praktikanterne vil modtage den elektroniske udgave på mail.

Hjemmeside - nu med opdatering

Kajnet.dk har fået ny webredaktør. Birgitte Lausten fra 4. semester vil fremover arbejde hårdt for, at kajnet.dk hele tiden er opdateret med faglige nyheder, nyttige oplysninger og ikke mindst KaJs boligbørs. Desuden står Birgitte Lausten for at videreudvikle www.kajnet.dk, så den i fremtiden vil få nyt udseende og flere funktioner.

Kredsen af Journaliststuderende
Olof Palmes Allé 11
8200 Århus N
kajnet.dk

Mild morgenunderholdning trækker lyttere

Hvorfor knokle i fire år med interviewteknikker og skarpe vinkler, når du kan lave succesfuld radio med improvisation og en rød havetraktor? Illustreret Bunker mødte Morgenhyrderne fra Radio100FM, da de en tidlig regnvejrsdag sendte fra Magasin i Århus

Af Line Rønn

Der var lune croissanter og frisk kaffe til alle, da studieværterne Lars Hjortshøj, Lasse Rimmer og Andrea Elisabeth Rudolph en uge i maj havde omdannet Magasins lille café til et midlertidigt studie.

To ældre damer og et par frysende vejarbejdere listede ind fra gaden for at overvære live-udsendelsen. Lars Hjortshøj sludrede med Stig Tøfting, fræsede rundt i regnen på en rød havetraktor og Lasse Rimmer instruerede et musikalsk møde mellem tre AGF-cheerleaders og et gospelkor.

Med 700.000 lyttere hver uge haler Radio100FM ind på de store kanaler, og selvom de tre morgenværter ikke er tynget af journalistiske læresætninger, har de en stor del af æren for Radio100s succes.

Men hvor kompetente er de tre Morgenhyrder egentligt?

Lasse: Jeg er fuldstændig jour-

nalistisk inkompetent – jeg er i gang med at begå alle de fejl, jeg kan.

Andrea: Jeg synes nu, du klarer det meget godt.

Har I overhovedet nogen journalistisk baggrund?

Andrea: Jeg har taget en toårig efteruddannelse på Journalisthøjskolen, og så blev jeg coachet i hoved og røv, da jeg var vært på Uland på P4.

Lars: Jeg har også en journalistisk baggrund – jeg er blevet afvist to gange af Journalisthøjskolen.

Hvordan forbereder I jer på en udsendelse?

Lasse: Vi sidder nu efter udsendelsen og giver efterkritik. Vi har et møde med tekstforfattere, lyd-folk og producere – de syv personer, der er i vores lille redaktion. Men vi bruger ikke så mange kræfter på planlægning, for det smuldrer alligevel altid.

Andrea: Det kører jævnlige af sporet – og det er dér, det

fungerer.

Lars: Det er det, vi er allerbedst til – at køre af sporet

Hvad tjener I?

Stilhed...

Lasse: Vi tjener et højere formål... Aaargh - findes der ikke et officielt svar på det?

Lars: Vi tjener lige i underkanten af fire milliarder.

Lasse: Jeg tror, det officielle svar er: Det rager ikke dig! Hehe... Men jeg anslår, at vi er mellem de 250 bedst betalte radioværter på vores alder - i vor tid.

Lars: Jeg er nummer tre dårligst betalte Morgenhyrde i Danmark.

Hvem ville I allerhelst interviewe?

Andrea: Madonna. Fordi hun er så SEJ, og jeg var en kæmpefan af hende, da jeg var teenager

Lasse: Jeg håber, at jeg får chancen for at tale med Niels Malmros en dag. Nåh nej... Det gjorde vi i går.

Lars: Jeg tror, jeg fik indfriet noget, da jeg snakkede med Stig Tøfting.

Andrea: Jeg kunne godt tænke mig at interviewe Mary.

Lasse: Kunne du virkelig?

Lars: Det gad jeg ikke, hun er alt for tynd.

Lasse: Hvis jeg skulle interviewe hende, skulle hun være fuld

Andrea: Nu bliver du sjofel igen Lasse.

Lasse: Der er ikke noget sjofelt i at være fuld, hun ville nok bare være lidt sjovere efter tre fadøl. Hun er jo også fra Australien, dernede bliver man mobbet, hvis man ikke kan bælle en øl i 5. klasse.

Lars: Jeg ville gerne lave et interview med Hitler med overskriften: "Hvad fanden har du gang i?"

Har I ambitioner om engang at lave noget mere seriøs og dybdeborende journalistik?

Lars: Nej, det her passer fint til mine evner.

Andrea: Jeg ville gerne lave

nogle portrætter, men jeg kunne aldrig lave nyhedsjournalistik, mine evner ligger slet ikke der. Jeg har heller ikke lyst til at lave det.

Lasse: Jeg ville nu ikke være særlig nervøs over at sidde og læse højt fra en teleprompter, det er stærkt overvurderet. Det er korrespondenterne og reporterne, der gør det store arbejde. Det der knæfald for Steffen Kretz og de andre, det fatter jeg ikke.

Andrea: Jeg kan nu godt finde ud af at lave interviews, jeg har lært om skabeloner og modeller til bevidstløshed.

Lars: Ja, hehe - det er det nemmeste i verden. Nej, hvis man har mindre end tre minutter til at få noget fornuftigt ud af en gæst, er det jo sindssygt svært.

Lasse: Men vi vrider nu ikke armen om på os selv for at finde en spændende vinkel, det gør vi ikke.

Andrea: Vi prøver mere at integrere gæsterne i vores program.

Lars: Jeg synes, Andrea lavede et rigtig godt interview med Søren Sko i dag.

Andrea: Jeg havde bare researchet lidt på ham, og så stillede jeg spørgsmål, som er personlige, og som alle kan relatere til. Men jeg kunne også mærke, at vi snakkede om noget, han virkelig brændte for.

Lasse: Ja, kææææærighed.

Når jeres målgruppe hedder 20-49år, så er det da meget sjovt, at de fleste, der er mødt op i dag er over 60...?

Lasse: Det må være et lille klap på skulderen til efterlønsordningen, de har tid til at komme her ned en onsdag formiddag...

Lars: Men vi har en klar målgruppe, der hedder 20-49 år, og vi spiller, hvad de folk gerne vil høre – det er derfor, vi aldrig spiller vild rapmusik eller heavy metal.

Lasse: Med mindre helt vildt mange folk pludselig ville høre en blanding af vild rap og klassisk – så spillede vi det. Men vi er jo et morgen-underholdningsprogram, vi skal bare være en mild start på dagen. Det er derfor, vi ikke har nogen sjofle jokes før kl.7.20...

Journalistisk kompetente eller et par fjollede hyrder på en havetraktor? Døm selv...

Foto: Sissel Thorsteinsson

liner@mail.djh.dk

Gutterne, slagsangende og den ukomplicerede journalistik. Thomas Gravgaard arbejder på Viasat Sport og ser superliga i sin arbejdstid

En arbejdsplads i truppen

Af Lisa Ioannou
Foto: Kristian Brasen

En række fodboldinteresserede ølmaver hænger i baren på en pub i Århus. Over maverne er blikket rettet mod pubbens storskærm, hvor fodboldkampen Manchester United-Arsenal netop er gået i gang. Selvom de denne eftermiddag ser opslugte ud, bruger de næppe lige så meget tid på fodbold som manden, der sidder i pubbens ene hjørne, sportsjournalisten Thomas Gravgaard.

"Det handler om at dyrke en hobby og så fagliggøre den," siger Thomas, der siden 1989 har gemt fodboldmål på video.

Tribuneliv

Thomas' store passion for fodbold var en af grundene til, at han fik sit drømmejob på Viasat Sport. I dag følger han ikke med i kampen, men kan ikke lade være med at grine af de bramfrie kommentarer fra de øldrikkende fodboldentusiaster.

"Det er egentlig ikke det taktiske ved fodbold, der interesserer mig mest. Det er mere den gutterstemning og det tribuneliv, der hersker i fodboldverdenen,

jeg rigtig godt kan lide," siger Thomas Gravgaard.

Og netop interessen for tilhængerkulturen var Thomas Gravgaards indgang til fodboldjournalistikken.

Inden han startede på DJH lavede han et tillæg til Århus Stiftstidende om fodboldtilhængere i Spanien, Tyskland, Holland, Skotland og England. Han søgte et legat fra DBUs initiativfond, som sponsorerede reportagerjerne og lønnede den ambitiøse journalistpire.

Lå lige til højrebent

Spiren er groet, og Thomas har efterhånden mange års journalistisk erfaring bag sig. Men den klassiske, konfliktsøgende journalistik huer ikke Onsidens reporter.

"Jeg kunne ikke tænke mig at ligge i krig med otte-ti medicinalvirksomheder og samtidig have syge børn derhjemme og være midt i en skilsmisse. Det må være forfærdeligt. Så kan du få nok så mange Cavlingpriser, men jeg ville falde død om," siger Thomas Gravgaard.

"Jeg synes også, at formidlingsdelen er mere spændende i sportsjournalistik end i for

eksempel krigsjournalistik. Du kan tillade dig at bruge humor. Man kan spinde guld på den stemning, der er i fodbold."

Humor bruger Thomas især i sine indslag til programmet "Det bare fodbold". Han iførte sig engang et frøkostume og angreb FC Midtjyllands maskot midt inde på banen lige inden kampstart. Idéen kom af, at FC Midtjyllands ulve-maskot ugen inden havde revet hovedet af Viborgs krokodille-maskot. Inde i krokodillen gemte der sig en meget bange 9-årig knægt.

"Den lå jo lige til højrebent. Det skulle der bare laves fis og ballade med," griner Thomas Gravgaard, og fortæller, at det endte med, FC Midtjylland måtte sende en pressemeddelelse ud og undskyldte.

Tyve minutter i deadline

Men det er ikke hver dag, Thomas kan rende rundt i frøkostume og overfalde ulve.

"Det er hektisk at være sportsjournalist. Alt kan ske under en fodboldkamp, der gør, at du skal ændre din vinkel."

En episode, hvor det skulle gå stærkt, var da han dækkede en kamp mellem FC København og

AGF. Sidst i 1. halvleg begynder FCK-tilhængerne at synge en sang mod AGFs midtbanespiller Brian Steen Nielsen: "Brian i spjældet, Brian i spjældet." Det var netop kommet frem, at han havde nikket en holdkammerat en skalle. Pludselig stoppede spillet og kampens dommer henvendte sig til FCKs anfører, Peter Nielsen, der løb ud til FCKs pressechef.

"I anden halvleg finder jeg ud af, at dommeren bad om at få sendt en besked ud over stadionhøjtaleren. Publikum måtte ikke synge Brian Steen-sangen," fortæller Thomas.

Alle Thomas' planlagte interviews og analyser af kampen blev smidt ud.

"Det mest interessante ved kampen var nu, at dommeren censurerede publikum. Det var dén historie, jeg skulle skrive," fortæller Thomas.

Straks efter kampen var fløjet af, gik han i gang med at samle reaktioner på sangene og dommerens handling. Tyve minutter før deadline var Thomas' indslag klar, og hjemme i studiet sadlede producer, redaktør og studievært om, så dommerens indgriben blev tophistorie.

En uge senere kørte Tipslørdag en hel times tema om slagsange og censur.

Forsigtige citater

Det er ikke hver søndag, Thomas arbejder med censur og andre at journalistikkens kernebegreber. Sportsjournalistikken cirkler om spørgsmål som 'Hvad følte du da du scorede til 2-0?' eller 'Var det en vigtig sejr?'

"Når man har en time til at samle fem interviews sammen, inden udsendelsen går i luften, er man mange gange tilfreds med, at de overhovedet stiller op," forklarer Thomas og fortæller, at sportjournalister ofte er afhængige af spillere og trænere, fordi de har travlt. Men efterhånden har han tilkæmpet sig taletid og en fast plads på pressebænken.

"Spillerne ved, hvem jeg er. Jeg behøver ikke præsentere mig selv hver gang. Det er blevet meget nemmere efter det første år."

I baren fjerneste hjørne rejser sportjournalisten blikket fra blokken op mod skærmen, hvor dommeren netop har fløjet kampen af.

lisa@mail.djh.dk

Med journalisten på job

Nyhed

Lokal

Christiansborg

Sport

Sladder

Inspirator

Thomas Hartmann debuterede i 1996 og er siden blevet et veletableret navn i dansk stand-up. Hans stil er skarp og intelligent satire. Udover stand-up har han blandt andet været manuskriptforfatter på 'Langt fra Las Vegas' og 'Jul på Vesterbro'

Af Simon James Pettitt

Hvad er din motivation for at lave stand-up?

Det er faktisk at se tv værter. De har sgu ofte et ringe sprog. Det er som om, de bruger et ufuldkomment sprog. Mange, specielt ungdomsprogrammer, har et meget begrænset ordforråd. Jeg ved ikke, om det er for, at ungerne kan følge med, men børn er jo ikke dumme. Når jeg ser den slags, så tænker jeg, 'det kan jeg gøre bedre'. Så man kan sige, at min motivation er at bruge sproget til sin fulde kunnen.

Hvad er forskellen på at skrive et manuskript og lave stand-up?

Når man skriver manuskripter, skal man prøve at tænke som den person, man skriver replikker til. For eksempel har Robert fra Langt fra Las Vegas næppe samme ordforråd, som jeg har. Man skal sætte sig ind i, hvilket sprogbrug de har. Randi fra 'Jul på Vesterbro' har jo et fantastisk forskruet forhold til grammatik.

Man skal hele tiden huske, ikke bare at skrive det, man selv ville sige. I stand-up kan man ikke føre dialoger, uden at det

kommer til at virke underligt. Man er jo immervæk kun en.

Hvad kan du bedst lide, stand-up eller manuskriptforfatter?

Stand-up, helt klart. Det er jo et ønskejob. Ens arbejde ligger for det meste om aftenen, og man bliver betalt for at stå og brokke sig.

Prøv at beskrive en typisk arbejdsproces?

Mine ideer opstår oftest tilfældigt under en samtale med venner, eller hvis noget bare undrer mig. Så skriver jeg ideen ned på en lap papir eller indtaler den i min diktafon, som jeg ofte har på mig. Når jeg så får tid, sætter jeg mig ved computeren og skriver alt, hvad jeg får ud af ideen. Faktisk sad jeg her i sidste uge og skrev om alle de mærkelige ting, man køber til sin bil. Det startede med pelskant på rettet, men i sidste ende kom jeg hele vejen rundt om kuglesæder og plysterninger.

Hvad inspirerer dig?

Det er ting, som undrer mig - ofte de små mærkelige ting vi gør. I går undrede jeg mig for eksem-

pel meget over, hvorfor man plukker næsehår, når det gør så forbandet ondt. Sjovt nok, mens jeg havde gang i selv samme aktivitet. Jeg kan godt lide at få folk til at tænke lidt mere over, hvad det er, de render og laver med deres liv. Jeg er sikker på, at det er sundt at grine over sine egne finurligheder.

Hvad gør du for at holde dit sprog levende?

Det handler om ikke at vade rundt i de samme gamle ting og sige det gamle på en ny måde. Bruge udtryk, man ikke bruger mere, undgå at bruge det samme ord i en joke, for eksempel, da vi skrev 'Jul på Vesterbro', så var vi fast besluttet på, at Stewart ikke måtte kalde Kefir det samme mælkemærke to gange. Det var fandme svært.

simon@mail.djh.dk

'Stand-up bygger meget på frustration, desperation eller undren over andres handlinger'

Pressefoto

STEWART:

"Bare fordi folk er fra mellemøsten, skal man ikke per automatik gå ud fra, at de er krigeriske - selvom de godt nok har det med at blive knotte, hvis man pisser i deres kirker. Jeg husker tydeligt en landlov i Bahrain, hvor jeg pegede på en lille bygning, og spurgte én af de lokale om det var et pishus, og da han så sagde 'moske' - ja, så tog jeg chancen."

Fra "Jul på Vesterbro"

THOMAS HARTMANN:

"Og når jeg så tror, at vandet er blevet gylpelunkent igen, så går jeg forsigtigt ind under, hvorefter bruseren - som er en manifestation af Satan - tilsyneladende tænker 'Sådan leger vi ikke' og pludselig, ud af det blå, oparbejder 14 atmosfærers tryk, som den bruger til at spule mit nyforbrændte legeme i gulvet, med en kaskade af vand, der er så koldt, at det føles som at blive dyppet i flydende kvælstof."

Fra "Farvelagte Frustrationer"

Århus After Dark

Udvalgt af Karina Edlund Jensen

Torsdag d. 13. maj, fredag d. 14. maj - Danmarks prinsesse nr. 2, Pernille Rosendahl, holder popfest med resten af Swan Lee-drengene.

Voxhall, kl. 21, pris 160 kr.

Lørdag d. 15. maj er der moduleret grand prix. 12 århusianske electronica/noise kunstnere giver deres bud på, hvordan

de forskellige landes bidrag BURDE have lydt. I stærk konkurrence med DJH festen, naturligvis.

KaserneScenen, kl. 19, pris 20 kr.

Søndag d. 16. er der smuk kvalitetsmusik fra Cranes.

Train, kl. 20, pris 125 kr.

Onsdag d. 19. maj kommer både Jomi Massage (Speaker Bite Me) og Nordjyllands p.t. eneste rock n' roll band med skovmandsskjorter The Figuri-

nes på besøg.

Voxhall, kl. 21, pris 90 kr.

Lørdag d. 22. - Gå ikke glip af excentriske Peter Laugesen, når han sammen med T.S. Høeg sætter ord til Singvogels beatmusik og Henning Frimanns lydskulpturer.

Rosenteatret, kl. 21, pris 50 kr.

Torsdag d. 27. maj er der blues-funk-jazz-rock (det er jo fire ting på én gang..) med SP-Just-Frost. Cremen af cremen.

Jazzværket, Brabrand, kl. 20, pris 110 kr.

Fra d. 10. maj til d. 29. maj spilles Jesus Hopped the A-train - Historien om en seriemorder og hans forhold til Jesus.

Svalegangen, kl. 20, pris 130 kr.

SPOT 10 fra d. 4.-5. juni er der for 10. gang SPOT festival i Århus. Stor skandinavisk musikfestival, der absolut er et besøg værd. Se programmet på www.spot10.dk. Billetprisen er

sølle 350 kr. for begge dage - og skynd dig at købe billetten, der plejer at blive udsolgt.

Af navne kan i år nævnes: Bergman Rock, Tim Christensen, David and the Citizens, Tu(d)e West, Múm, Nikolaj Nørlund og Rhonda Harris, First Floor Power, Tiger Tunes, The Fashion, Magnet, Teitur, Kashmir klub med Sondre Lerche og Jokeren.

edlund@mail.djh.dk

Klumme:

Flagene må vige for paragrafferne

Af hofreporterne Louise Ritter & Stine Lynghard

Forestil dig, at du afsides alle andre var bundet fast til en stol, da Danmark vandt EM i '92. Eller tænk, hvis du var låst inde i et klamt og indelukket rum, da Brødrene Olsen vandt Melodi Grand Prix i 2000. Uden TV. Uden kontakt til omverdenen. Uden mulighed for at tage del i den folkelige begejstring. Ja, det virker som en utænkelig og næsten umenneskelig situation.

For 130 studerende fra DJH bliver situationen desværre virkelighed, når de i tre timer afskæres og spærres inde på dagen, hvor Kronprinsen siger ja til sin tasmanske darling. En begivenhed, som på alle leder og kanter bliver en farverig folkefest.

Gruppen af svedende 3. semesterstuderende udskifter imidlertid farverne med et sort/hvidt Worddokument, når paragraffer og lovtekster skal behandles i eksamenslokalet. Hvad sker der?! Udenfor de lukkede eksamensdøre, ja selv udenfor landets grænser, hviler alles øjne på Danmarks største mediebegivenhed. Historikere sidder klar med blækpenne for at føje nye kapitler til Danmarkshistorien.

Kan det virkelig passe, at en gruppe af de studerende, som forventes at være evigt opdaterede, skal gå glip af en af vor tids største begivenheder? Vi græder ikke royalt snot, men snøfter en lille klagesang. En sang, om alt det, vi går glip af.

Vi må undvære formiddagens annoncering af aftenens menu, hvor vi spændt ville sidde klar med en fransk-dansk gourmetordbog, og vi går glip af gennemgangen af Frederik og Marys gæsteliste, hvor vi ville forsøge at spotte en ubuden gæst i kirken. Vi misser taffeldækkerens (red. ham som dækker bord...) forklaring på antallet af knive og gaffler, og historien om hvor længe de er blevet pudset og poleret. Ikke mindst går vi glip af gæsterierne om Marys drøm af en kjole (vi tror måske, at den er hvid...)

Allerværst er det, at mangeårige planer om en plads på Strøget, tæt på kareten, ryger i den royale papirkurv. Frederik og Mary overlever nok vores manglende tilstedeværelse på dagen, men vores drøm, om at være med live på sidelinjen, brister med den realitet, at vi er tre timers togtur fra festlighederne.

Gymnasierne har udskudt deres eksamen, og regeringen har bevilliget en halv fridag til offentligt ansatte. Må vi foreslå, at DJH fremover planlægger eksaminer i overensstemmelse med de vejledende regler for god presseskik. Vi citerer fra side 19 i Oluf Jørgensens lovbog:

"En journalist bør ikke pålægges opgaver, der strider mod hans/hendes samvittighed eller overbevisning."

Det er vores overbevisning, at vi ikke burde sidde til eksamen under en begivenhed, der er af så stor samfundsmæssig interesse. Så er det sagt.

Til sidst vil vi ønske alle vores medstuderende held og lykke med eksamen i medie-jura d. 14. maj. Gid den i stedet stod på kongelig morgenkaffe, kjolegæsterier og kippen med flaget.

ritter@mail.djh.dk
lynghard@mail.djh.dk

Læserbrev:

Virkeligheden og DJH

Kære Jacob Bjerg Møller
Kære Jan Dyberg
Kære Lars Bjerg
Kære rektor Kim Minke
(hvor end du er)
Kære lærer på DJH

Af Charlotte Frost Andersen

For ikke ret længe siden hørte jeg i en undervisningssammenhæng en lærer sige: "Meget journalistik kommer af harme."

Det er en sådan harme, jeg nu skriver med.

To studerende. En mand og en kvinde. Den ene får sukkersyge, den andens æggestok drejer 360 grader. En insulinsprøjte i armen og smerter i underlivet.

5 og 4 dage er, hvad de misser, porten og fuldt pensum, hvad de møder - takket være en ridderskare af regelryttende høje herrer på DJH, som ingen studerende kan være tjent med.

Lighedstegnet

"Jeg er ikke formaliarytter, men der er nødt til at være regler, der er ens for alle."

Så fint og modstridende udtrykker Jacob Bjerg Møller sig til Illustreret Bunker.

Men hvilke ens regler er disse?

I visse forløb siger undervisere intet til studerende, der kommer for sent, bliver væk eller ikke afleverer opgaver, i andre er det med truslen om porten fra mandag morgen.

Og sådan er det, der er forskel på forløb, forskel på lærere, forskel på elever; men hvordan var det så lige, at denne forskel blev til ens regler for alle?

Der er da heller ikke tale om,

at de pågældende blot skal fortsætte som før. Selvfølgelig skal de have kendskab til, hvad de er gået glip af, men jeg er sikker på, at hvis De Herrer anstrengte sig blot en smule, ville en sådan løsning nemt kunne findes. Kravl da for hulen ned fra jeres høje træheste, drop lighedstegnet, for det findes jo alligevel ikke på DJH.

Se i stedet på de to studerende og deres situation. Og find da en løsning. Er udsigten til fuldt pensum, når man stadig ligger på hospitalet virkelig en god idé? Er porten?

Tænk hvis flere i dette samfund gjorde det. Droppede reglerne et kort sekund og så sagerne, situationerne, for hvad de var.

Så ville vi journalister have mindre at lave, for da ville der være færre stakler, der kom i klemme i systemet.

Jeg havde ikke troet, at der på DJH ville blive gjort nøjagtig som de beslutningstagere og systemer, vi trænes i at kritisere.

Ryd forsiden

Jeres beslutning er på ingen måde til gavn for de studerende. Tværtimod er det et flot eksempel på, hvordan man formår at droppe en ladfuld salt ned i nyopererede hospitalssår. Den er ikke til gavn samfundsøkonomisk, den er ikke til gavn for skolens ry.

Den er foretaget af regelryttere, der sidder højt på deres fine træheste og udråber ordrer i principets navn uden at se på de personlige omkostninger for de studerende, det omfatter. Det er herrer, hvis stigeøjler har sat sig så godt fast, at de end ikke træder ned for at snakke med de

studerende, inden de træffer deres dom. Og jeg harmes.

"René har slået sig på et stykke virkelighed," siger Lars Bjerg. Men sig mig... for jeg har lært, at virkeligheden ikke er objektiv, så hvilken virkelighed er det egentlig, der refereres til? Jeg kender ikke til arbejdspladser, der smider deres ansatte på porten på grund af fem dages akut indlæggelse. Men sig mig endelig, hvor de er, så jeg kan rydde forsiden.

Virkeligheden er jo rent faktisk den, at mennesker til tider bliver syge, til tider møder katastrofer, og det er DJH åbenbart ikke bygget til at kunne bære.

Det værste er næsten, at lærergruppen på DJH ved det. Systemet skal laves om fra februar, men indtil da, hvad så? Hvor mange flere skal ryge i svinget?

DJH's virkelighed

Den eneste virkelighed, disse to har slået sig på, er den, at magtens mænd på DJH ikke tøver med at vende en studerende ryggen og kaste ham eller hende på porten, hvis en studerende rammes af virkeligheden. Det er virkeligheden på DJH. Og det er jo betryggende at vide, ikke sandt?

Og nu må I have mig undskyldt, jeg skal ud og æde et glas vitaminpiller og bede min familie blive inden døre til 2007, hvor min uddannelse på DJH slutter.

Med venlig hilsen
Charlotte Frost

cfrost@mail.djh.dk

Fashionistas* wanted!

Vi vil så gerne have dig med til byttedag den 3/6 på skolen.

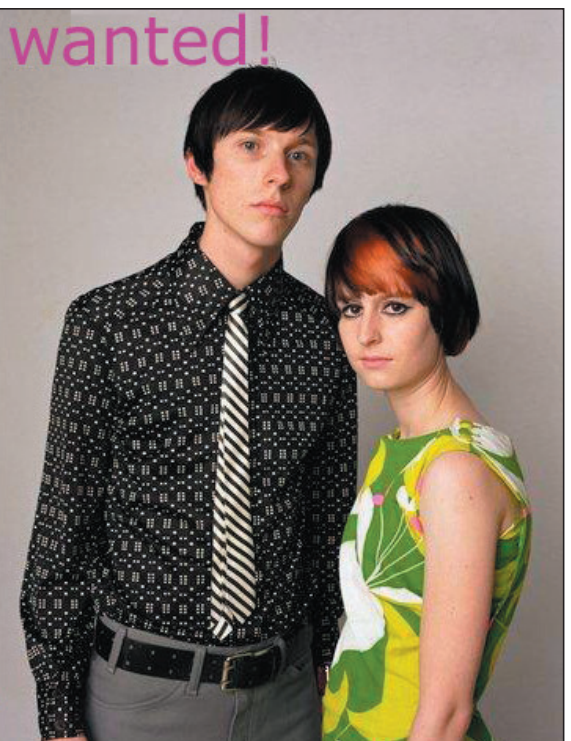
Byt, sælg og køb lækkert grej; alt fra tøj, tilbehør til tegneserier. Eller hvad du nu har. Hvadsomhelst!

Det er gratis, og du bestemmer selv, hvad du vil tage for dine ting. Tøm gemmerne inden praktikken, få fantastisk gear til spotpris og tjen en skattefri skilling!

Bund i skabet og resten til genbrug!

Skriv til kluns@mail.djh.dk for mere info

* [fa-sh&-'nEs-t&]
Gently sarcastic term for a person who is an enthusiast for fashion and those who write about them.

Læserbrev:

Goddag til den oplysende journalistik

Af Søren Springborg, 3. semester

Victor Szulc (VS) vinkede i sidste nummer af Illustreret Bunker farvel til den fjerde statsmagt. Folket vil, som VS ser det, hellere underholdes end oplyses, og det skal vi som journalister leve op til. Drop de dybdegående reportager og brug i stedet de journalistiske værktøjer til at producere underholdning og reality, lyder opfordringen fra VS til DJH'erne.

Det er et forfriskende synspunkt, men kæden hopper af i VS' argumentation.

VS påpeger, at underholdningsprogrammerne på DR1 og TV2 trækker langt flere seere end de seriøse programmer på DR2. Det er en sammenligning, der ikke holder. Det svarer til at sammenligne brugen af mobiltelefon i Danmark og Uganda. For at få et fair billede af, hvad befolkningen efterspørger, må man se på programmer, der sendes på sammenlignelige kanaler. Og så bliver billedet et andet.

Programmer som 'Store Danskere' og 'Debatten' på DR2 trækker cirka 120.000 seere, hver gang de sendes. Det er lige så mange, som der følger SAS-ligaen på TV3.

Og godt nok er 'Hammerslag' og 'Købt eller solgt' på de øverste pladser i Gallups måling af seertal, men lige i hælene har de 'Kontant' og 'Søndagsmagasinet'.

Noget tyder altså på, at folket gerne vil have dybdegående journalistik, men de vil præsenteres for det på en ordentlig måde. Det kræver, at vi som journalister følger med samfundsudviklingen, og at vores uddannelse ikke er bange for en konstant fornyelse. I modsætning til VS mener jeg, at den fornyelse skal dreje journalistikken i en langt mere oplysende retning. Lad os opprioritere fagligheden, opprioritere sprogundervisningen, udvide samfundsfagsundervisningen og så skære praktiktiden ned til 12 måneder. Samtidig kunne vi jo passende halvere optaget til sko-

len. Så kan vi måske levere den journalistiske kvalitet, en veluddannet befolkning forventer af dens presse.

Mediemarkedet er fyldt så rigeligt op med aktører, der står i kø for at levere det ene platte underholdningsprodukt efter det andet. Hvorfor overgive os til den udvikling? Lad os dog i stedet udfordre platheden og bidrage til, at det danske mediebillende kommer til at bestå af andet og mere end 'Farmen', 'Kig Ind', 'Big Brother' og 'Hit med sangen'.

springborg@mail.djh.dk

Læserbrev:

Solidaritet fortsat

Didde Elnif, 2. semester

Ssshhh... Vær helt stille. Nu bliver det nemlig pinligt. Jeg har tænkt mig at blamere mig selv offentligt. Jeg, Didde, går ind for både fællesskab og solidaritet. Så er det sagt, og jeg er klar til at blive buuuhheet af, når jeg går rundt på gangene i bunkeren.

Grunden til, at jeg springer ind i (fælles-)skabet, er, at jeg ikke forstår jer, kære medstudierende. Hvorfor er det, at der altid skal konkurreres, peges fingre og kæmpes? Illustreret bunker vs. 360, DJH vs. SDU og RUC, KaJ vs. Kajo/JR,

studerende vs. studerende. Dagligt hører jeg udsagn som "Ha! De skal ned med nakken". Hvorfor? Tænk, hvis vi samarbejdede i stedet for modarbejdede. Tænk, hvad vi kunne opnå i fællesskab (jeg har slået ordet op, se nederst). Hvis vi som studerende, som skoleblad, som faglige organisationer, kæmpede de samme kampe, i stedet for at have travlt med at profilere os selv og konkurrere. Hvad ville vi så ikke i samlet flok kunne opnå? Vi skal tidsnok få lov at konkurrere om praktikpladser, om job, om de fede bylines, lad os da for pokker være solidariske og stå ved fællesskabet,

mens det stadig er en mulighed. Lad os hjælpe hinanden – også selvom det er umoderne.

Fællesskab [ZfælOSYs-gaOb] subst. -et, -er, -erne
1. det at flere personer er fælles om noget bestemt = FÆLLIG

Solidaritet [solid-HiZteOt] subst. -en
1. en følelse af samhørighed og sympati med og vilje til at hjælpe el. støtte andre = SAMMENHOLD

Politikens Nudansk Ordbog 17. udgave.

elnif@mail.djh.dk

Hang the DJ

Det er efterhånden mange fredage siden, at de første djs besøgte baren i september 2003

Hvad mener du om Hang the DJ?

"I baren er der the Gambler og så noget Beach Boys. Hang the DJ er bedre, og det er fint at høre noget andet. For eksempel var der engang noget hip-hop - det var fedt."

Jacob Gyldenløve, 3. sem.

"Fint. Hang the DJ sørger for, at vi ikke altid skal høre afrika."

Søren Bjørndal, 3. sem.

"Jeg synes ikke noget. Jo, at musikken er for høj, derfor går jeg altid udenfor. Det må man da godt, ik'?"

Sine Schack Vestergård, 3. sem.

Maj-juni 2004

fredag 21.05.2004: lars jensen

"De sagde sgu', at det var godt!," udbrøder en svedende Lars Jensen og løfter en plade af tallerkenen. Efter Lars' første besøg i Fredagsbaren og fire timer med deep-, vocal- og afrohouse er han i det gode hus hos både barchef og gæster. Nu kommer han tilbage.

fredag 28.05.2004: martin thimes langballe

Resident DJ. Ikke et ord, der passer til barens kakkellbrune velour, men må bruges om Martin, det tætteste Baren kommer en "husets DJ". Nu besøger han igen kælderens indie-rock/pop blandet med god soul. Og et lille skvæt Reperbahn-musik fra før overskæget blev umoderne..

fredag 11.06.2004: morten astrup otto lerche

De blæser gulvtæppet tørt og poolbordet væk. Så kort beskrives den sydfynske duos optræden i Baren, og efter debuten i december, er de igen klar med funk, hip-hop og break-beats.

TA' BUSSEN HVIS DU HELLERE VIL BRUGE DINE PENGE SAMMEN MED VENNERNE... KUN 120 KR For studerende og seniorer fra mandag til torsdag	Linie 888 ÅRHUS ROSKILDE KØBENHAVN Rejsetid under 3 timer Afgang fra Århus rutebilstation Også let og billigt til Kastrup Lufthavn Telefon: 70 210 888 Online booking: www.abildskou.dk

Mener du noget?

Har vi for få akademiske fag på DJH, eller er Idas kanelkage for tør? Mener du noget, så skriv din holdning til handling på ib@mail.djh.dk

Næste idéudvikling

Vær med på forårets sidste nummer af Illustreret Bunker. Mød op i røret tirsdag d. 18. maj klokken 15.00 i røret

Vel Vidende

Vi gør små problemer store

Vel Vidende-special: Bryllup

Sommeren starter 16 dage tidligere i år. Sig nærmer hastigt dagen, hvor danskeres hjerter for en tiltrængt stund vil banke i takt af lutter kærlighed til os selv og hinanden. Den 14. maj vil Hr. og Fru Danmark rette beundrende blikke mod vort lands allerypperste repræsentanter, når Kronprins Frederik og Mary Donaldson vies i Vor Frue Kirke.

Det er en kærlighedens triumf, vi skal bevidne. Som to kolliderede sukkerkorn i en partikelaccelerator er det unge par eks-

ploderet i en sand candyfloss af gensidig affektion og hengivenhed, der uværgerligt har smittet af på deres privilegerede omgivelser – Danmark og danskerne. Som pjankromantiske teenagere har vi gemt Mary og Frederiks navne i vor kærligheds penallhus, og varmes af tanken om, at de elsker os lige så højt, som vi elsker dem. Som journalister er det vor pligt at give folket, hvad de ønsker. Og hvem ønsker krig, død, sult og elendighed? Ikke Vel Vidende, det står vi ved.

Lad os glæde os og juble og lovprise ham, for nu skal Lammets bryllup stå, og hans brud har gjort sig rede. (Johannes Åbenbaring: 19:7)

Medierne skal i nyhedsudvælgelsen adlyde VISA-kravene, vist så. Men brylluppet er både væsentligt, aktuelt og sensationelt og ingen tvivl om, at vi kan identificere os med det. Ellers ville der nok heller ikke være så meget i medierne om det.

Enkelte kanaler har helt fravalgt at dække begivenheden. Skam og fy til dem! Sådanne venstreelitister giver med denne censur udtryk for et utilgiveligt folkefernt bagstræb, som ryster grundpillen under vort folkestyre. Vel Vidende opfordrer til

øjeblikkelig boykot af Eurosport, Viva og Animal Planet.

Resten af kongeriget ved heldigvis, hvad sand kærlighed er, og vil godtage, når vi nu siger:

Hjerteligt tillykke, Mary og Frederik!!!

Kan Vel Vidende virkelig bifalde, at dansk presse koger tonsvis af sødsuppe på de kendtes og kongeliges levned. Kan de ikke snart få lov at være i fred? Hvad er der blevet af journalistikkens sagnomspundne højmorale? Jeg er led og ked af den evindelige undskyldning "Hvis man inviterer pressen med til brylluppet, inviterer man den også med til skilsmisken". Man kunne med ligeså stor ret bruge et andet billede: "Bare fordi jeg giver dig 500 kroner i dag, betyder det ikke, at du kan komme og tage 500 kroner fra mig i morgen". Tænk lige over det, derude.

Socia Liszt

Hej Socia,

Du er meget indsigtfuld. Til alt held har Vel Vidende gode forbindelser til den mand, der ved mest om presseetik her til lands. Vi sender trygt stafetten videre til vor mæcen Ole Jørgensen, der er forsker

ved Seniorinstitut for Komparativ Irrelevans i Dansk Etikjura - ved Syddansk Universitet. Han redegør således:

"I spørger – hvis jeg forstår jer ret – om de kendte og kongelige ikke snart kan få lov at være i fred, og dertil kan jeg svare meget enkelt: Det er svært at sige. I mit nye hovedværk "Taktik i etik, tak – en pendulfart gennem mediejuraaen" henleder jeg opmærksomheden på mangt og meget, heriblandt det forhold at pressens rettigheder udvides, hvis der er tale om berettiget varetægelse af åbenbart almene interesser, hvilket kan betyde både det ene henholdsvis det andet, men kun i meget sjældne undtagelsestilfælde det tredje, hermed at forstå.. (forkortet af VV)"

Tak for interesssen Socia,

Kærligst Vel Vidende

Kære Vel Vidende

Jeg har jo hørt, at der er kommet en film i biograferne, der handler om en vis dansk kronprins, der skal giftes. Sådant en højkulturel oplevelse kan man da ikke gå glip af! Jeg vil derfor bruge 75 kroner af min vellønnede SU på at se dette fantastiske kærlighedsdrama, og er det ikke netop et job for jer at brede kendskabet til dette kunstværk ud ved at anmelde filmen?

Knusser Knuzzer fra Kisser 3. semmer

Knuzzsser Kære Kisser!

Du har i allerhøjeste grad ret: Det er et job for Vel Vidende at oplyse vores læsere om denne begivenhed. Vi har derfor været en tur i det Bruunske Galleri og besøgt Frede og Marys umiskendelige pendanter.

Vi ankommer fem minutter før tæppet går, og til vores store glæde får vi alligevel salens bedste pladser. 'The Prince and me' starter godt: Hovedrollerne – prinsen og mig, hvis nogle skulle være i tvivl – passer sammen som jordbærgrød med fløde. Vi føler os godt tilpas.

Det første, der rammer os, er filmens væsentlighed. Jovist, dette er en historie, der skal fortælles. Kærlighed er vores

allesammens livseleksir, og det kan ikke siges nok.

Første love-scene foregår ved en pålægs-maskine – øvrige omgivelser er ikke nødvendige at beskrive; pålægsmaskinen og de elskende er det eneste, man ænses.

Point-of-no-return er, da prinsen er den første i mål ved en nervepirrende konkurrence om at komme først på en græsslåmaskine. Den storsmilende pige er helt solgt, og det samme er vi. Hurra, for vores helt (her fik Vel Vidende olme blikke fra de øvrige ni tilskuere for de ekstatiske jubelråb)! Sensationelt! Det samme er den smukke ridetur i galop gennem de skiftevis københavnske og tjekkiske gader. Aldrig har vores hovedstad set så smuk og eventyrlig ud.

At historien er aktuel, er der vel næppe tvivl om. Og her må Vel Vidende lige advare vore læsere: Til sidst spidser konflikten til. Får de nu hinanden? Det hele er lige ved at gå galt – vi afslører selvfølgelig ikke hvordan – men vær forberedt, for det er ikke for sarte, bryllupsfortryllede mennesker.

Tillykke, Frede og Mary/Eddie og Paige!

Vel Vidende

Allernådigste Vel Vidende

Vi står foran deltagelse i et særdeles stort bryllup, men har følt Os udenfor på det sidste. Vi har skrevet et lille digt, der dygtigt illustrerer vores emotioner (den kan endda synges på melodien "Fire strømper uden fod"):

Hele Danmarks kærlighed
Morten Stig i sport og sved
To tasmanske djævelkid
Kan han få for en krone

Gaveregn i månedsvi
Sit ansigt i hver avis
Svigerfader, klog og vis
Har hun fået — og en krone

Aldrig, aldrig æresgæst
Ingen tid til mandefest
Mand og mand er sammen bedst
Alt jeg fik, var en kone

Hvorom alting er - en tanke slog Os. Hvordan undgår Vi at blive overset denne dag. Det er før sket, og så bliver Vi jo så ked af det.
Merdé – hvad gør Vi?

PS: Vi har gemt Vores klovnekostume fra nytårsaften 2003, kan I på nogen måde bruge det?

Hilsen

HKH. Prinsen
Henri Marie Jean André greve de Laborde de Monpezat.

Kære Henri Marie Jean André greve de Laborde de Monpezat.

Det er et meget interessant spørgsmål, De her stiller. Og da hofmarskalken har sit at se til med at holde hofmundskænken og alle de andre hofhallojsaer fra de våde varer og de eksotiske cigarer, forstår vi, De har følt Dem nødsaget til at spørge Danmarks Royale brevkasse nummer 1 til råds.

Vi ved, De besidder enestående tale-gaver — specielt de danske — og derfor synes vi, De bør gøre Dem ekstra umage under talen til brudeparret. Her har De jo netop for en stund hele selskabet i deres hule hånd.

Med hensyn til klovnekostumet vil vi nok fraråde Dem at bruge det, da vi mener, Deres normale beklædning og udstråling taler for og rækker i sig selv.

En anden oplagt mulighed var at vise hele det ganske danske land, hvor duelig De er med store tunge kugler. Ja, vi taler naturligvis om petanque. Deres nylærte franske underhåndskast vil bestemt passe til netop en anledning som denne. Thi det er jo ingen hemmelighed, at H.K.H. Kronprins Frederik André Henrik Christian er en ganske fornøjet beskuer og deltager i diverse sportsbegivenheder.

Skulle dette mod forventning vise sig ikke at være tilstrækkelig, kunne De bruge lejligheden til at lancere Deres spritnye Château de Caix brilllekollektion.

Går det hele galt for Dem, kunne de jo også blot gå i fransk asyl, og give Dem i kast med en kagebog om syltning.

Alt i alt mener vi, at dagen vil være rig på muligheder for at sætte netop Dem selv i centrum i stedet alle mulige andre lige-gyldige lykkelige ægtefæller.

Deres ydmyge undersætter,
Vel Vidende

Forklædt som Alexandra skal Vel Videndes sekretær repræsentere Bagsiden den 14. maj på Fredensborg Slot.